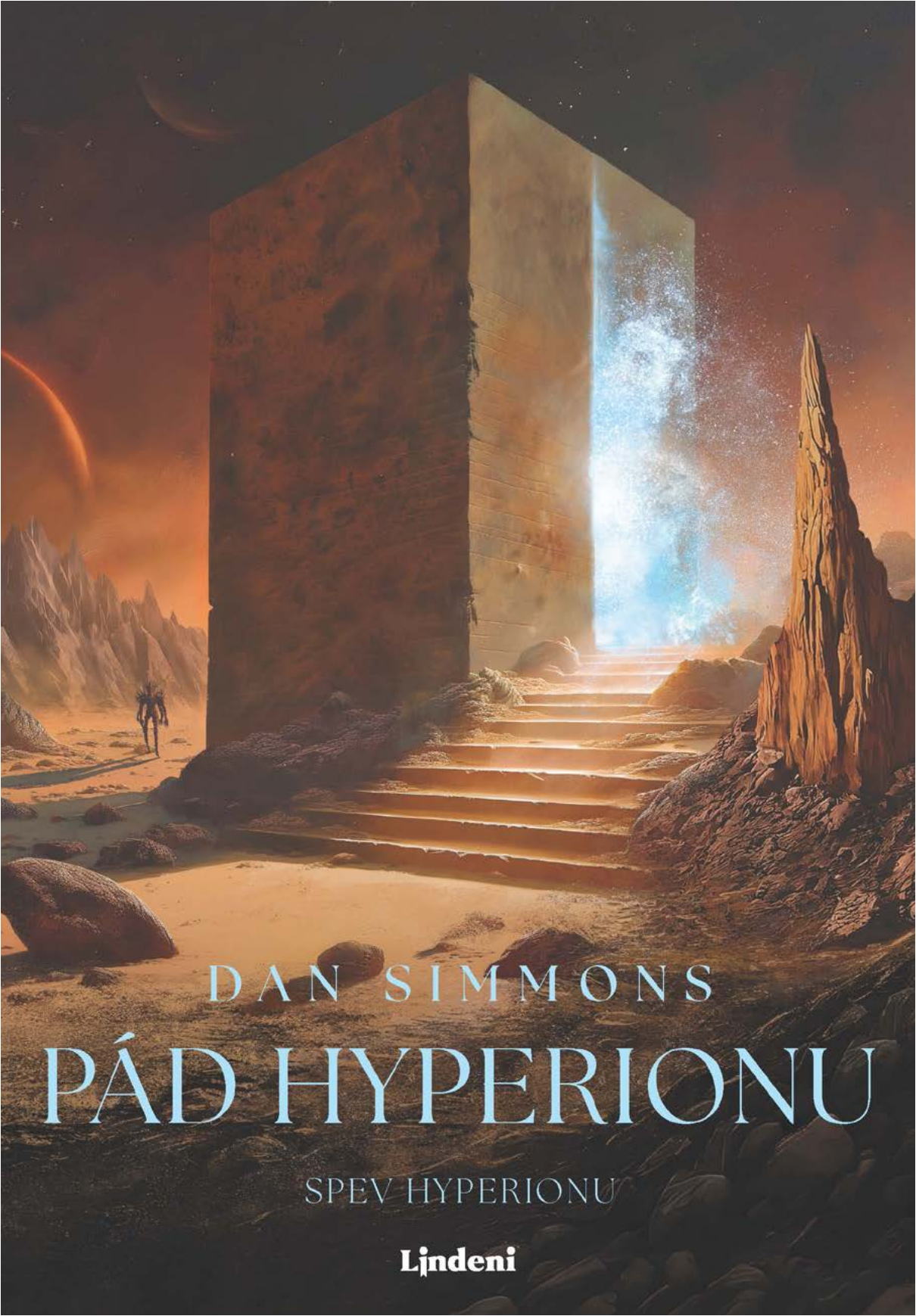

DAN SIMMONS

PÁD HYPERIONU

SPEV HYPERIONU

Ljndeni

Pád Hyperionu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Dan Simmons
Pád Hyperionu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DAN SIMMONS

P Á D
H Y P E R I O N U

Z angličtiny přeložil
Michal Jedinák

Verše přebásnila
Jana Bálíková

Ljndeni

Dan Simmons: *The Fall of Hyperion*

Copyright © 1990 by Dan Simmons

All rights reserved.

Translation © Michal Jedinák, 2025

Poems translation © Jana Báliková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN (v tlačenej verzii) 978-80-566-4440-9 (1. zverejnenie, 2025)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4514-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4515-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4516-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

*Venujem Johnovi Keatsovi,
ktorého meno je vpísané do večnosti.*

„Môže Boh hrať zmysluplnú hru s vlastným stvorením?
Môže akýkoľvek stvoriteľ, bez ohľadu na obmedzenia, hrať
zmysluplnú hru s vlastným stvorením?“

– NORBERT WIENER: Boh a golem, spol. s r. o.

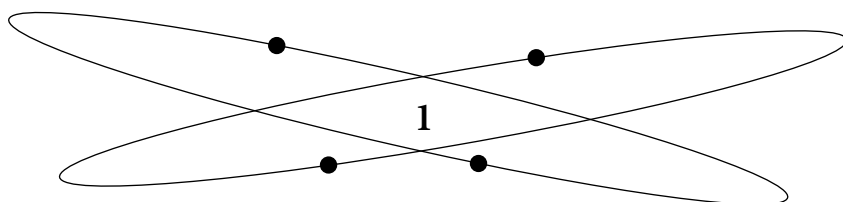
„... Nejestvujú azda vyššie bytosti, ktoré zabávajú elegantné, no inštinktívne stavy mojej mysle, tak ako mňa pobaví ostražitosť fretky či plachosť lane? Hoci pouličná šarvátka je hodná opovrhnutia, energia do nej vložená stojí za povšimnutie... Vyšším bytostiam by naše myšlienky mohli znieť podobne – hoci mylné, predsa len hodné povšimnutia. V tom práve spočíva podstata poézie...“

– JOHN KEATS v liste bratovi

„Predstavivosť sa dá prirovnať k Adamovmu snu – zobudil sa do jeho pravdy.“

– JOHN KEATS v liste priateľovi

V DEŇ, KEĎ FLOTILA vyrazila do vojny, v posledný deň starého života, ma pozvali na večierok. Večierky sa v ten deň konali na každom z vyše sto-päťdesiatich svetov Siete, no tento bol jediný, na ktorom naozaj záležalo.

Prijatie pozvánky som potvrdil cez infosféru, uistil som sa, že moje najelegantnejšie sako je čisté, dôkladne som sa okúpал a oholil, s pedant-skou starostlivosťou som sa obliekol a pomocou jednorazového diskla-vu na pozývacom čipe som sa v stanovený čas tansportoval z Vyhliadky na Tau Ceti Centrum.

Na tejto pologuli TC² bol večer a zlatisté lúče slabnúceho slnka osvetľo-vali kopce a údolia Jelenieho parku, sivé veže administratívneho komplexu ďaleko na juhu, smutné vrby a ohnivé paprade, ktoré lemovali brehy rie-ky Téthys, a biele stĺporadia Vládneho domu. Na večierok prichádzali tisí-ce hostí, ale zamestnanci bezpečnostnej služby privítali každého jedného z nás. Pravosť pozývacích kódov overili porovnaním so vzorkami DNA, načo nám uhladeným gestom ruky ukázali cestu k baru a švédskym stolom.

„Pán Joseph Severn?“ zdvorilo sa opýtal sprievodca.

„Áno,“ klamal som. Hoci som to meno teraz používal, nikdy to nebola moja identita.

„Výkonná riaditeľka Gladstoneová by sa s vami neskôr stále rada stretla. Oznámime vám, keď bude k dispozícii.“

„Výborne.“

„Keby ste zatúžili po občerstvení alebo zábave, ktorá momentálne nie je k dispozícii, iba svoje želanie nahlas vyslovte a dozor sa vám ho pokúsi splniť.“

S úsmevom som prikývol a vzdialil som sa od sprievodcu. Neprešiel som ani desať krokov, keď sa obrátil k ďalším hosťom, ktorí zostupovali z plošiny terminexu.

Zo svojho miesta na nízkom pahorku som mal výhľad na niekoľko tisíc hostí roztrúsených na niekoľkých stovkách akrov udržiavaného trávnik. Mnohí sa prechádzali pomedzi háje z tvarovaných kríkov a stromov. Nad trávnikom, na ktorom som stál, sa rozprestierali reprezentatívne záhrady, na ich široký pás už dopadali tieň línie stromov pozdĺž rieky a za nimi sa týčila majestátna budova Vládneho domu. Na vzdialenom nádvorí hrala kapela a skryté reproduktory prenášali hudbu aj do najodľahlejších kútov Jelenieho parku. Od portálu tamsportéra vysoko nad nami neprestajne prúdila špirálovitá kolóna elektromagnetických vozidiel. Chvíľu som sledoval, ako pestro odetí pasažieri vystupujú na plošinu neďaleko terminexu pre chodcov. Fascinovala ma rozmanitosť vznášadiel: večerné svetlo sa neligotalo iba na karosériách štandardných Vikkenov, Altvov a Sumatsosov, ale aj na rokokových palubách levitačných lodí a kovových trupoch prastarých klzarov, ktoré boli starozitnosťami ešte počas existencie Starej Zeme.

Po dlhom, miernom svahu som zišiel k rieke Téthys a k mólu, na ktoré vyvrhovala cestujúcich neuveriteľná zbierka riečnych plavidiel. Téthys bola jediná celosieťová rieka, čo tiekla cez permanentné tamsportérové portály častou viac ako dvesto planét a mesiacov, a ľudia, ktorí žili okolo jej brehov, patrili k najbohatším v Hegemónii. Dokazovali to aj ich lode: veľké krížniky so strieľňami, trojstážňové plachetnice, päťposchodové výletné lode, mnohé už na prvý pohľad vybavené levitačnými prístrojmi, elegantné obytné člny, zjavne s vlastnými tamsportérmi, malé plávajúce ostrovy importované z oceánov Maui-Zmluvy, športové motorové člny a ponorky spred Hidžry, rôzne ručne vyrezávané námorné EMV-čka z Vektorovej Renesancie a niekoľko moderných všestranných jacht, ktorých obrysy zakrývali súvislé reflexné ovály silových polí.

Hostia, ktorí z plavidiel vystúpili, neboli o nič menej nápadní a pôsobiví ako ich dopravné prostriedky: osobný štýl návštevníkov siahal

od konzervatívnej večernej garderóby spred Hidžry na telách, ktorých sa Poulsenovej kúra očividne ani nedotkla, až po najnovšie módné výstrelky z TC² natiahnuté na postavách tvarovaných najslávnejšími ARN-istami v Sieti. Kráčal som ďalej, iba na chvíľu som sa pristavil pri dlhom stole, aby som si na tanier naložil rozbif, šalát, filé z nebeského kalmára, parvatské karí a čerstvý chlieb.

Kým som si neďaleko záhrad našiel miesto na sedenie, na svet padol súmrak a vychádzali hviezdy. Mestské osvetlenie a svetlá administratívneho komplexu dnes večer stlmili kvôli prehliadke flotily a nočná obloha Tau Ceti Centra bola najjasnejšia za posledných niekoľko storočí.

Žena kúsok odo mňa ku mne obrátila hlavu a usmiala sa. „Určite sme sa už niekde videli.“

Úsmev som jej opätoval s istotou, že sme sa nikdy nestretli. Bola veľmi atraktívna, približne dvakrát staršia – hádal som jej necelých šesťdesiat štandardných rokov –, no vďaka peniazom a Poulsenovej kúram nevyzerala ani na mojich dvadsaťšesť. Kožu mala takú bielu, že takmer presvitala. Vlasý zapletené do vrkočov si stočila do stúpajúceho uzla. Jej prsia, väčšmi odhalené ako zakryté šatami z jemnej látky, boli dokonalé. Oči mala kruté.

„Možno,“ odvetil som, „aj keď sa mi to zdá nepravdepodobné. Volám sa Joseph Severn.“

„Pravdaže,“ prikývla. „Ste umelec!“

Nebol som umelec. Bol som... býval som básnik. No Severnova identita, ktorú som prijal pred rokom po smrti a znovuzrodení svojej pravej osobnosti, zo mňa robila umelca. Stálo to v mojej zložke vo Všesneme.

„Spomenula som si,“ zasmiala sa lady. Klamala. Cez svoje drahé komlogové implantáty sa pripojila k infosfére.

Ja som nepotreboval prístup – to nemotorné, zbytočné slovo som napriek jeho historickému významu neznášal. Stačilo mi v duchu zavrieť oči a bol som rovno v infosfére. Obchádzal som nedbanlivé bariéry Všesnemu, ponáral sa pod vlny povrchových dát a sledoval som žiarivý prameň jej prístupovej pupočnej šnúry ďaleko do tmavých hĺbok „bezpečného“ informačného toku.

„Volám sa Diana Philomelová,“ predstavila sa. „Môj manžel je sektorový dopravný administrátor pre Sol Draconi Septem.“

S prikývnutím som prijal jej podávanú ruku. O fakte, že kým manžela jeho politickí mecenáši nepovýšili do funkcie na Sol Draconi, pôsobil na Nebeskej bráne ako hlavný vyjednávač za odbory čističov plesní, sa nezmienila. Nespomenula, že kedysi bývala Dinee Teatsová, lacná šľapka a hosteska pre zástupcov Stredožumpových pustatín... že ju dva razy zatkli za zneužívanie Záblesku minulosti, pričom druhý raz vážne zranila medika v útulku... ani že ako deväťročná otráвила nevlastného brata, lebo sa vyhrážal, že povie otčimovi o jej stretnutiach s baníkom z Náplavového mesta menom...

„Teší ma, madam Philomelová.“ Ruku mala teplú a dľaň mi stískala o sekundu dlhšie, než bolo vhodné.

„Nie je to vzrušujúce?“ vydýchla.

„Prosím?“

Širokým gestom zahrnula nočnú oblohu, rozsviecujúce sa žiarivé gule, záhrady aj zástupy ľudí. „Večierok, vojna a všetko ostatné,“ odvetila.

Usmial som sa, prikývol a ochutnal som pečenú roštenku. Mäso bolo krvavé a naozaj dobré, ale na jazyku som zacítil náznak slanej chuti lusuských klonovacích nádrží. Kalmár sa mi zdal autentický. Obsluha nám ponúkala šampanské, ochutnal som to svoje. Bolo podradnej kvality. Dobré víno, škótska whisky a káva sa po smrti Starej Zeme stali nenahraditeľnými tovarmi. „Myslíte si, že vojna je nevyhnutná?“ spýtal som sa.

„To si píšete, že je nevyhnutná.“ Diana Philomelová otvorila ústa, no odpovedal mi jej manžel. Prišiel od chrbta a sadol si na falošný kmeň stromu, na ktorom sme jedli. Bol to veľký muž, najmenej o poldruha stopy vyšší ako ja. Pravdaže, som dosť nízky. Spomienky mi hovoria, že kedysi som o sebe napísal posmešnú báseň, v ktorej som sa nazval „... pán John Keats, päť stôp vysoký“, hoci v skutočnosti mám o palec viac. Za čias Napoleona a Wellingtona, keď bola priemerná výška mužov päť stôp a šesť palcov, som bol trochu nižší, no dnes, keď muži z planét s priemernou gravitáciou dosahujú výšku od šiestich až po takmer sedem stôp, som bol prakticky trpaslík. Viditeľne som nemal svaly ani postavu na to, aby som mohol tvrdiť, že pochádzam zo sveta s vysokou gravitáciou, takže v očiach iných som bol iba nízky. (Vyššie uvádzam jednotky, v ktorých uvažujem. Zo všetkých mentálnych výziev, pred ktorými som stál od svojho znovuzrodenia

v Sieti, je schopnosť myslieť v metrickej sústave najťažšia. Niekedy sa o to ani nepokúšam.)

Obrátil som sa k Dianinmu manželovi Hermundovi Philomelovi. „Prečo je vojna nevyhnutná?“

„Lebo si o ňu *koledovali*,“ zavrčal obor. Bol to typ, ktorý škripe zubami a zatína líčne svaly. Nemal takmer nijaký krk a jeho podkožná brada sa zjavne vzpierala depilačnému krému, žiletkám aj holiacemu strojčeku. Ruky mal o polovicu širšie ako ja a oveľa mocnejšie.

„Aha,“ odvetil som.

„Tí prekliati Vydedenci si ju prakticky vyžiadali,“ vyšperkoval svoj argument. „Srali sa do nás na Bressii a teraz sa do nás serú na... v... akosatovolá...“

„V sústave Hyperionu,“ doplnila ho manželka, ktorá mi celý čas hľadela do očí.

„Hej,“ pritakal jej manžel a pán. „V sústave Hyperionu. Nedali nám pokoj, preto teraz musíme ísť za nimi a ukázať im, že Hegemónia si nedá brnkať po nose. Chápete?“

Pamäť mi napovedala, že ako chlapca ma poslali do akadémie Johna Clarka na Enfelde, kde som stretol nejedného podobného surovca s malým mozgom a veľkými päsťami. Po príchode som sa im vyhýbal a pochyboval som im. Po matkinej smrti, keď sa svet zmenil, som do nich svojimi malými pästičkami hádzal kamene, a keď mi rozbili nos a uvoľnili zuby, vstal som zo zeme a opäť sa rozohnal.

„Rozumiem,“ mierne som odvetil. Môj tanier bol prázdny. Zvyšok mizerného šampanského som pozdvihol na zdravie Diany Philomelovej.

„Nakreslite ma,“ požiadala.

„Prosím?“

„Nakreslite ma, pán Severn. Ste umelec.“

„Maliar.“ Bezmocne som zdvihol prázdnu ruku. „Obávam sa, že nemám nástroje.“

Diana Philomelová siahla do vrečka manželovej tuniky a podala mi svetelné pero. „Nakreslite ma. Prosím.“

Začal som kresliť. Portrét vznikol vo vzduchu medzi nami, čiary stúpali, klesali a ohýbali sa ako neónové vlákna drôtovej sochy. Okolo nás sa zhromaždil menší dav divákov. Po dokončení som zožal vlažný potlesk.

Kresba nebola zlá. Vystihovala dlhú, zmyselnú krivku krku dámy, vysoký uzol zapletených vlasov, výrazné líčne kosti... dokonca aj nenápadný dvojznačný lesk v očiach. Bolo to najlepšie, čo som dokázal nakresliť po RNA liekoch a lekciami, ktoré boli súčasťou prípravy na novú osobnosť. Skutočný Joseph Severn by to zvládol lepšie. Videl som to na vlastné oči. Pamätám si, ako ma skicoval, keď som poležiačky zomieral.

Madam Diana Philomelová žiarila spokojnosťou. Pán Hermund Philomel na mňa zlovestne zazeral.

Ozval sa výkrik: „Tam sú!“

Dav zašumel, vydýchol a stíchol. Žiarivé gule a záhradné lampy zoslabli a zhasli. Tisíce hostí zdvihli oči k oblohe. Portrét som vymazal a svetelné pero som strčil späť do vrecka Hermundovej tuniky.

„Flotila,“ vyhlásil elegantný starší muž v čiernej slávnostnej uniforme SÍL. Zdvihol ruku s pohárom, aby niečo ukázal svojej mladej spoločníčke. „Práve otvorili portál. Prieskumníci prejdú prví, po nich sprievodné kozmické fakle.“

Vojenský tamsportér sa z nášho miesta nedal vidieť. Myslím, že aj vo vesmíre by vyzeral iba ako obdĺžniková anomália na pozadí hviezd. No fúzne plamene prieskumných lodí boli veľmi zreteľné – najskôr ako roj svätajánskych mušiek alebo iného žiarivého hmyzu, potom, keď začali hlavné motory a zniesli sa do cislunárnej dopravnej oblasti sústavy Tau Ceti, ako planúce kométy. Ďalší hromadný výdych sa vzniesol do vzduchu po tom, čo sa nad nami zhmotnili kozmické fakle s ohnivými chvostami stokrát dlhšími ako u prieskumných lodí. Nočnú oblohu TC² zjazvili od zenitu po horizont zlatočervené pruhy.

Kdesi sa objavil zárodok potlesku a o niekoľko sekúnd sa nad poľami, trávnikmi a záhradami Jelenieho parku okolo Vládneho domu vznášal mohutný aplauz a búrlivé výkriky. Slávnostne oblečený dav miliardárov, vládnych predstaviteľov a členov vznešených rodov zo stoviek svetov zabudol na všetko okrem šovinizmu, v ľuďoch sa po vyše poldruha storočí spánku opäť prebudila túžba po vojne.

Ja som netlieskal. Nepovšimnutý okolím som dokončil svoj prípitok – tentoraz nie na lady Philomelovú, ale na neutíchajúcu hlúposť svojej rasy – a prevrátil som do seba zvyšok šampanského. Bolo vyšumené.

Nad našimi hlavami sa do planetárnej sústavy premiestnili významnejšie lode flotily. Po najjemnejšom dotyku infosféry – jej povrch rozvíril príval nových informácií, až pripomínal rozbúrenú morskú hladinu – som sa dozvedel, že jadro flotily vesmírnych SÍL tvorí viac než sto veľkých spinových lodí: matné čierne útočné krížniky, ktoré vyzerali so spustenými štartovacími ramenami ako letiace oštepky; velitelské lode, nádherné a nemotorné ako meteory z čierneho kryštálu; vypuklé torpédové kozmické fakle; strážne člny na ochranu periferie roja, väčšmi energia ako hmota, so silovými poľami nastavenými na stopercentný odraz, takže vyzerali ako žiarivé zrkadlá, v ktorých sa odráža Tau Ceti a stovky ohnivých chvostov okolo nich; rýchle krížniky, ktoré sa mihali ako žraloky v pomalších húfoch vesmírnych lodí; ťažkopádne vojenské transportéry s tisíckami vojakov pechotných SÍL v bezťažkových kójach; a desiatky podporných lodí – fregaty, rýchle útočné stíhače, torpédoborce, pomocné holokomové člny a samotné skokové lode (gigantické dvanásťsteny s nepreberným množstvom antén a senzorov).

Okolo flotily sa v bezpečnej vzdialenosti pod kontrolou letového stredu premávali jachty, solárne a súkromné vnútrosystémové lode, ktorých plachty zachytávali slnečné svetlo a odrážali majestátnosť flotily.

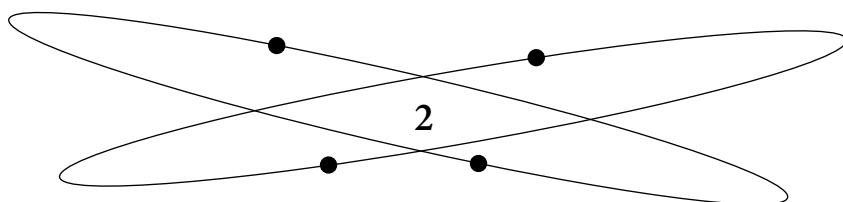
Hostia v areáli Vládneho domu výskali a tleskali. Džentlmen v čiernej uniforme SÍL ticho plakal. Skryté kamery a širokopásmové snímkovače tú slávnostnú chvíľu prenášali na všetky planéty Siete a cez holokomy aj na desiatky svetov mimo nej.

Zostal som sedieť a krútil som hlavou.

„Pán Severn?“ Nado mnou stála členka bezpečnostnej stráže.

„Áno?“

Kývla smerom k vile. „Výkonná riaditeľka Gladstoneová sa chce s vami stretnúť.“

KAŽDÉ OBDOBIE PLNÉ nezhôd a nebezpečenstva akoby splodilo vodcu vhodného práve pre dané časy, politického veľikána, ktorého absencia sa spätne pri čítaní dejín javí nepredstaviteľná. Pre našu Poslednú éru bola takou vedúcou osobnosťou Meina Gladstoneová, hoci nikomu by ani vo sne nenapadlo, že úloha spísať pravdu o nej a o jej časoch pripadne práve mne.

Gladstoneovú tak často prirovnávali k historickej postave Abrahama Lincolna, že keď ma pred ňu v ten večer osláv flotily napokon priviedli, napoly ma prekvapilo, že na sebe nemá čierny redingot a na hlave cylinder. Výkonná riaditeľka Senátu a hlava vlády, ktorá slúžila sto tridsiatim miliardám ľudí, mala oblečený sivý oblek z mäkkej vlny a nohavice s tunikou jej zdobila iba nenápadná červená lemovka okolo švov a manžiet. Nepripomínala mi Abrahama Lincolna... ba ani Alvarezovú-Tempovú, druhú najobľúbenejšiu hrdinku z dávnych čias, ktorej bola Gladstoneová podľa tlače dvojníčkou. Podľa mňa vyzerala iba ako stará dáma.

Meina Gladstoneová bola vysoká a chudá, ale črty mala väčšmi orlie ako lincolnovské: oblý nos podobný zobáku, ostré lícne kosti, široké výrazné ústa s tenkými perami a dvíhajúca sa vlna sivých vlasov, ktoré naozaj pripomínali perie. No na mňa z jej vzhľadu najsilnejšie zapôsobili veľké, hnedé a nekonečne smutné oči.

Neboli sme sami. Zaviedli ma do dlhej miestnosti s mäkkým osvetlením, lemovanej drevenými policami so stovkami tlačných kníh. Podlhovastý holorám simuloval okno s výhľadom na záhrady. Práve končili nejaké stretnutie a v polkruhu okolo Gladstoneovej stola stálo alebo sedelo asi desať mužov a žien. Výkonná riaditeľka sa so založenými rukami mimovoľne opierala o jeho predok. Keď som vstúpil, zdvihla hlavu.

„Pán Severn?“

„Áno.“

„Ďakujem, že ste prišli.“ Jej hlas som poznal z tisícov diskusií Všesnemu. Vek mu dodal drsné zafarbenie a tón jemný ako drahý likér. Preslávila sa prízvukom, v ktorom sa spájala precízna syntax s takmer zabudnutou melódiou angličtiny spreď Hidžry, ktorá sa dnes vyskytovala iba v oblastiach riečnych delť jej domovskej planéty Patawpha. „Páni a dámy, dovoľte, aby som vám predstavila Josepha Severna,“ obrátila sa k prítomným.

Niekoľkí prikývli, hoci bolo zjavné, že vôbec netušia, čo tam robím. Gladstoneová v predstavovaní nepokračovala, no všetkých som identifikoval dotykom infosféry: traja členovia kabinetu, vrátane ministra obrany, dvaja náčelníci štábu SÍL, dvaja asistenti, štyria senátori, vrátane vplyvného senátora Kolčeva, a projekcia člena rady TechnoJadra známeho pod menom Albedo.

„Pána Severna sme pozvali, aby do jednaní priniesol umeleckú perspektívu,“ oznámila výkonná riaditeľka.

Generál pozemných SÍL Morpurgo vyprskol do smiechu. „Umeleckú perspektívu? Pri všetkej úcte, výkonná riaditeľka, čo to, dopekla, znamená?“

Gladstoneová sa usmiala. Namiesto odpovede sa opäť obrátila ku mne. „Čo hovoríte na prelet flotily, pán Severn?“

„Je to pekné,“ odvetil som stručne.

Generál Morpurgo zachrochtal. „Pekné? Pozerá sa na najväčšiu prehliadku vesmírnych palebných síl v dejinách galaxie a povie, že je to pekné?“ Zvrtol sa k druhému príslušníkovi armády a pokrútil hlavou.

Gladstoneovej úsmev sa nezmenšil. „A čo vojna?“ opýtala sa ma. „Máte nejaký názor na náš pokus zachrániť Hyperion pred barbarskými Vydedencami?“

„Je to hlúpe.“

V miestnosti sa rozhostilo hrobové ticho. Prieskum vo Všesneme, ktorý prebiehal v reálnom čase, ukazoval deväťdesiatosempercentný súhlas s rozhodnutím výkonnej riaditeľky nevzdať sa koloniálnej planéty Hyperion v prospech Vydedencov, ale bojovať. Gladstoneovej politická budúcnosť závisela od pozitívneho výsledku konfliktu. Muži a ženy v miestnosti boli kľúčové postavy pri tvorbe stratégie, rozhodnutí o invázii a realizácii logistických prác. Ticho sa predlžovalo.

„Prečo je to hlúpe?“ jemne sa opýtala Gladstoneová.

Neurčito som mykol pravou rukou. „Hegemónia nebola vo vojne od svojho vzniku pred siedmimi storočiami. Je pochabé takýmto spôsobom testovať pevnosť jej základov.“

„Nebola vo vojne?!“ zvolal generál Morpurgo. Mohutnými rukami si zovrel kolená. „Ako potom, doparoma, nazývate Glennonovu-Heightovu vzburu?“

„Vzbura,“ odsekol som. „Povstanie. Policajná akcia.“

Senátor Kolčev vyceril zuby v neveselom úsmeve. Pochádzal z Lusus a bol väčšmi hora svalov ako človek. „Flotila v pohotovosti,“ zavrčal, „pol milióna mŕtvych, dve divízie SÍL vyše roka nasadené v bojoch... Tomu hovoríte policajná akcia, synak?“

Neodpovedal som.

Leigh Hunt, starší muž s výzorom pacienta chorého na suchoty a údajne Gladstoneovej najbližší pobočník, si odkašľal. „Názor pána Severna je zaujímavý. Kde vidíte rozdiel medzi týmto... hm... konfliktom a vojnou s Glennonom-Heightom, pane?“

„Glennon-Height bol bývalý dôstojník SÍL.“ Uvedomoval som si, že im nehovorím nič nové. „Vydedenci sú niekoľko storočí veľkou neznámosťou. Sily vzbúrencov sme poznali a ich potenciál sa dal ľahko odhadnúť. Roje Vydedencov sa od Hidžry pohybujú mimo Siete. Glennon-Height operoval v rámci protektorátu, prepadával svetý vzdialené nanajvýš dva mesiace časového dlhu od Siete. Hyperion sa nachádza tri roky od najbližšieho vojenského stanoviska na Parvati.“

„Myslíte si, že nič z toho nám nenapadlo?“ spýtal sa generál Morpurgo. „A čo bitka o Bressiu? S Vydedencami sme si v nej už zmerali sily. Nebolo to nijaké... povstanie.“

„Ticho, prosím,“ požiadal Leigh Hunt. „Pokračujte, pán Severn.“

Opäť som mykol rukou. „Hlavný rozdiel je v tom, že tentoraz ide o Hyperion.“

Jedna z prítomných žien, senátorka Richeauová, prikývla, akoby som tým všetko vysvetlil. „Bojíte sa Rapíra,“ hádala. „Patríte k Cirkvi posledného pokánia?“

„Nie. Nie som člen Rapírovho kultu.“

„Kto teda ste?“ dožadoval sa odpovede Morpurgo.

„Umelec,“ klamal som.

Leigh Hunt sa usmial a obrátil sa ku Gladstoneovej. „Súhlasím, že sme potrebovali túto perspektívu na vytriezvenie, výkonná riaditeľka.“ Rukou ukázal na okno s holoprojekciou tieskajúcich davov. „No hoci náš priateľ umelec poukázal na dôležité body, všetky sme v plnom rozsahu premysleli a zvážili.“

Tentoraz si odkašlal senátor Kolčev. „Nerád hovorím, čo je každému jasné, aj keď sme sa to zjavne rozhodli ignorovať, no prešiel tento... *džentlmen*... dostatočnou bezpečnostnou previerkou, aby sa mohol zúčastniť na našej diskusii?“

Gladstoneová prikývla a na tvári sa jej objavil mierny úsmev, ktorý sa pokúšali zachytiť davy karikaturistov. „Ministerstvo umenia požiadalo pána Severna, aby v nasledujúcich dňoch alebo týždňoch nakreslil sériu mojich štúdií. Ak tomu dobre rozumiem, mali by mať istý historický význam a zároveň môžu poslúžiť na vytvorenie oficiálneho portrétu. V každom prípade, pánovi Severnovi udelili zlaté bezpečnostné oprávnenie úrovne T a môžeme sa pred ním voľne rozprávať. Ja navyše oceňujem jeho úprimnosť. Jeho príchod sa dá azda považovať za signál, že naše stretnutie dospe-
lo ku koncu. Zajtra ráno o osem nula nula, krátko pred presunom flotily do planetárnej sústavy Hyperionu, sa stretneme na generálnom štábe.“

Skupina sa okamžite rozišla. Generál Morpurgo na mňa pri odchode škaredo zazeral. Senátor Kolčev popri mne prešiel s výrazom neurčitého záujmu. Člen rady Albedo sa jednoducho rozplynul. Leigh Hunt okrem Gladstoneovej a mňa ako jediný zostal v miestnosti. Jednu nohu prehodil cez operadlo nesmierne vzácnej stoličky spreď Hidžry a pohodlnejšie sa usadil. „Posaďte sa,“ vyzval ma.

Zaletel som pohľadom k výkonnej riaditeľke, ktorá si medzičasom sadla za masívny stôl. Prikývla. Sadol som si na stoličku s rovným ope-

radlom, ktorú predtým uvoľnil generál Morpurgo. Gladstoneová mi položila otázku: „Naozaj si myslíte, že obrana Hyperionu je hlúpa?“

„Áno.“

Spojila si špičky prstov a priložila si ich k dolnej pere. Okno za ňou zobrazovalo tichý rozruch pokračujúceho večierka na oslavu flotily. „Ak ste sa stále nevzdali nádeje, že sa opäť stretnete so svojim... hm... náprotivkom, zdalo by sa, že náš vojenský zásah na Hyperione je vo vašom záujme.“

Neodpovedal som. Výhľad v okne sa zmenil, teraz ukazovalo nočnú oblohu planúcu fúznymi stopami.

„Priniesli ste si pomôcky na kreslenie?“ spýtala sa Gladstoneová.

Vybral som ceruzu a malý skicár, ktoré som zatajil pred Dianou Philomelovou.

„Kreslite, kým sa budeme rozprávať,“ vyzvala ma výkonná riaditeľka.

Pustil som sa do skicovania, načrtol som uvoľnené, takmer ochabnuté telo, a potom som začal pracovať na detailoch tváre. Jej oči ma fascinovali.

Hmľisto som vnímal, že Leigh Hunt na mňa uprene hľadá. „Joseph Severn,“ zamyslel sa. „Zaujímavý výber mien.“

Rýchlymi, hrubými čiarami som naznačil Gladstoneovej vysoké čelo a výrazný nos.

„Viete, prečo ľudia nedôverujú kybridom?“ pokračoval Hunt.

„Viem. Môže za to syndróm Frankensteinovho netvora. Strach zo všetkého, čo má ľudskú podobu, no nie je celkom ľudské. Predpokladám, že je to pravý dôvod, prečo androidov postavili mimo zákona.“

„Uhm,“ súhlasil Hunt. „Lenže kybridi sú ľudia, nie?“

„Geneticky áno.“ Spomenul som si na svoju matku, ako som jej počas choroby čítal. A na svojho brata Toma. „No zároveň sú súčasťou Jadra,“ dodal som, „čím naplňajú definíciu ,nie celkom ľudského‘.“

„Ste súčasť Jadra?“ Meina Gladstoneová ku mne obrátila tvár. Začal som novú skicu.

„Nie celkom,“ odvetil som. „Môžem voľne cestovať oblasťami, do ktorých ma pustia, ale je to skôr čosi ako pripojenie k infosfére než autentická schopnosť jadrovej osobnosti.“ Tvár mala zaujímavejšiu v trojštvrťovom profile, ale oči pôsobili silnejším dojmom spredu. Skicoval som sieť vrások, ktoré sa vejárovito rozbíjali od ich kútikov. Meina Gladstoneová zjavne nikdy neprešla Poulsenovej kúrou.

„Keby sa dalo pred Jadrom niečo utajiť,“ povedala výkonná riaditeľka, „nebolo by rozumné povoliť vám prístup k vládnym radám. Momentálne...“ Spustila ruky a vzpriamila sa na stoličke. Obrátil som nový list.

„Momentálne,“ pokračovala Gladstoneová, „máte informácie, ktoré potrebujem. Je pravda, že dokážete čítať z mysle svojho náprotivku – prvej extrahovanej osobnosti?“

„Nie.“ Nebolo ľahké zachytiť jemnú súhrnu vrások a svalov v kútikoch jej úst. Načrtol som ich najlepšie, ako som vedel, a pokračoval som výraznou bradou a slabým tieňom pod spodnou perou.

Hunt sa zamračil a zaškúľil na výkonnú riaditeľku. Madam Gladstoneová si opäť spojila prsty. „Vysvetlite mi to,“ vyzvala ma.

Zdvihol som zrak od kresby. „Snívam. A obsah mojich snov podľa všetkého zodpovedá udalostiam, ktoré sa odohrávajú okolo osoby s implantátom predchádzajúcej Keatsovej osobnosti.“

„Hovoríte o žene menom Brawne Lamia?“ spýtal sa Hunt.

„Áno.“

Gladstoneová prikývla. „Takže pôvodná Keatsova osobnosť, ktorú údajne zabili na Lususe, stále žije?“

Odmlčal som sa. „Je... stále vníma. Viete, že z Jadra extrahovali substrát primárnej osobnosti, pravdepodobne to urobil sám kybrid, a vložili ho do implantátu Schröновой slučky v tele madam Lamie.“

„Áno, áno,“ netrpezlivo prikyvoval Leigh Hunt. „Ale je pravda, že ste v spojení s Keatsovou osobnosťou a cez ňu s pútnikmi, ktorí idú za Rapírom.“

Rýchlymi ťahmi ceruzou som načrtol tmavé pozadie, ktoré dodalo Gladstoneovej podobizni hĺbku. „Nie som s ňou naozaj v spojení,“ namietol som. „Snívajú sa mi sny o Hyperione, ktoré podľa vašich holokomových prenosov zodpovedajú reálnym udalostiam. S pasívnou Keatsovou osobnosťou však nemôžem komunikovať, rovnako ani s jej hostiteľkou alebo ostatnými pútnikmi.“

Výkonná riaditeľka zažmurkala. „Ako viete o holokomových prenosoch?“

„Konzul spoločníkom prezradil, že sa cez komlog dokáže pripojiť k holokomovému vysielacu na svojej lodi. Povedal im to krátko predtým, ako zostúpili do údolia.“

Gladstoneovej tón prezrádzal, že pred vstupom do politiky roky pracovala ako právnička. „Ako na jeho odhalenie reagovali ostatní?“

Ceruzu som si vložil späť do vrečka. „Vedeli, že majú medzi sebou špióna. Všetkým ste to povedali.“

Gladstoneová zaletela pohľadom k asistentovi. Huntov výraz bol nečitateľný. „Keď ste s nimi v spojení,“ pokračovala, „musíte vedieť, že odkedy sa z pevnosti Chronos vybrali k Hrobkám času, nedostali sme nijakú správu.“

Pokrútil som hlavou. „Včerajší sen sa skončil vo chvíli, keď sa blížili k údoliu.“

Meina Gladstoneová vstala, prešla k falošnému oknu, zdvihla ruku a obraz stmavol. „Takže ani neviete, či sú stále nažive?“

„Nie.“

„Ako na tom boli naposledy, keď ste ich... keď sa vám o nich snívalo?“

Hunt zo mňa nespúšťal zrak. Meina Gladstoneová stála chrptom k nám a dívala sa na tmavú obrazovku. „Všetci pútnici žili,“ odvetil som. „Možno len s výnimkou Pravého hlasu Stromu Heta Masteena.“

„Zomrel?“ vyzvedal Hunt.

„Pred dvoma dňami zmizol z vetrolode na Trávovom mori, iba niekoľko hodín po tom, čo prieskumníci Vydedencov zničili stromolod' *Yggdrasill*. No krátko predtým, ako pútnici zostúpili z pevnosti Chronos, videli na piesočných dunách postavu v plášti. Kráčala smerom k Hrobkám.“

„Het Masteen?“ spýtala sa Gladstoneová.

Zdvihol som ruku. „Predpokladali, že je to on, no nevedeli to určite.“

„Povedzte mi o ostatných,“ požiadala ma.

Nadýchol som sa. Zo snov som vedel, že Gladstoneová pozná najmenej dvoch ľudí na poslednej púti k Rapírovi. S otcom Brawne Lamie sedela v Senáte a konzul Hegemónie ju osobne zastupoval na tajných rokovaníach s Vydedencami. „Otec Hoyt trpí strašnými bolesťami. Vyrozprával im príbeh o krucifixe. Konzul zistil, že aj kňaz jeden má... vlastne dva – svoj a krucifix otca Durého.“

Gladstoneová prikývla. „Stále nosí v tele parazita vzkriesenia?“

„Áno.“

„Trápi ho viac, čím bližšie je k Rapírovým loviskám?“

„Myslím, že áno,“ odvetil som.

„Pokračujte.“

„Básnik Silenus je väčšinou opitý. Je presvedčený, že jeho nedokončená báseň predpovedala a určuje chod udalostí.“

„Na Hyperione?“ Gladstoneová sa k nám stále neobrátila tvárou.

„Všade.“

Hunt sa pozrel na svoju nadriadenú, potom opäť na mňa. „Silenus je pomätený?“

Opäťoval som mu pohľad, ale nič som nepovedal. V skutočnosti som odpoveď nepoznal.

„Pokračujte,“ zopakovala Gladstoneová.

„Plukovník Kassad je naďalej posadnutý túžbou nájsť ženu menom Moneta a zabiť Rapíra. Uvedomuje si, že môže ísť o toho istého tvora.“

„Je ozbrojený?“ Gladstoneovej hlas znel veľmi jemne.

„Áno.“

„Ďalej.“

„Sol Weintraub, učenec z Barnardovho sveta, dúfa, že vstúpi do hrobky s názvom Sfinga, len čo...“

„Prepáčte,“ prerušila ma Gladstoneová, „ale dcéru má stále so sebou?“

„Áno.“

„Aká je teraz Rachel stará?“

„Päť dní, ak sa nemýlim.“ Zavrel som oči, aby som si lepšie vybavil podrobnosti včerajšieho sna. „Áno,“ potvrdil som. „Päť dní.“

„Stále mladne?“

„Áno.“

„Pokračujte, pán Severn. Povedzte mi o Brawne Lamii a konzulovi, prosím.“

„Madam Lamia plní želanie svojho bývalého klienta... a milenca. Keatsova osobnosť verila, že musí konfrontovať Rapíra. Madam Lamia to robí namiesto neho.“

„Pán Severn,“ vyčítal mi Hunt, „rozprávate o ‚Keatsovej osobnosti‘, akoby s vami nijako nesúvisela...“

„Neskôr, Leigh,“ požiadala ho Meina Gladstoneová. Obrátila sa ku mne. „Zaujíma ma konzul. Prezradil im dôvod, prečo sa pridá k púti?“

„Áno.“

Obaja mlčky čakali.

„Konzul im porozprával o svojej starej mame,“ pokračoval som. „Žene menom Siri, ktorá pred vyše polstoročím vyvolala vzburu na Maui-Zmluve. Povedal im, že počas bitky o Bressiu prišiel o rodinu, a prezradil im svoje tajné stretnutia s Vydedencami.“

„To je všetko?“ opýtala sa výkonná riaditeľka. V hnedých očiach mala intenzívny pohľad.

„Nie. Konzul im povedal, že to on aktivoval zariadenie Vydedencov, ktoré urýchlilo otvorenie Hrobiek času.“

Hunt sa vzpriamil, nohu zložil z operadla stoličky. Gladstoneová sa viditeľne nadýchla. „Ešte niečo?“

„Nie.“

„Ako reagovali ostatní na jeho... zradu?“ opýtala sa.

Zamyslel som sa, pokúšal som sa usporiadať obrazy zo sna do lineárnej postupnosti, ako som ich mal uložené v pamäti. „Niektorých to rozhorčilo. No v tejto chvíli sa ani jeden z nich necíti mimoriadne oddaný Hegemónii. Rozhodli sa pokračovať v púti. Podľa môjho názoru sú presvedčení, že trest príde od Rapíra, nie od ľudí.“

Hunt udrel pästou do operadla stoličky. „Keby bol konzul tu, rýchlo by som ho presvedčil o opaku,“ vybuchol.

„Ticho, Leigh.“ Gladstoneová sa vrátila k stolu a dotkla sa niekoľkých papierov. Kontrolky na interkome nástojčivo blikali. V duchu som žasol, že je mi tak neskoro večer ochotná venovať čas. „Ďakujem, pán Severn. Chcem, aby ste nasledujúce dni zostali pri nás. Nieкто vás zavedie do apartmánu v obytnom krídle Vládneho domu.“

Vstal som. „Vrátim sa na Vyhliadku po svoje veci.“

„Netreba,“ povedala Gladstoneová. „Priviezli ich sem, skôr ako ste zostúpili z plošiny terminexu. Leigh vás vyprevadí.“

Prikývol som a vykročil za vyšším mužom k dverám.

„Pán Severn!“ zavolala za mnou.

„Prosím?“

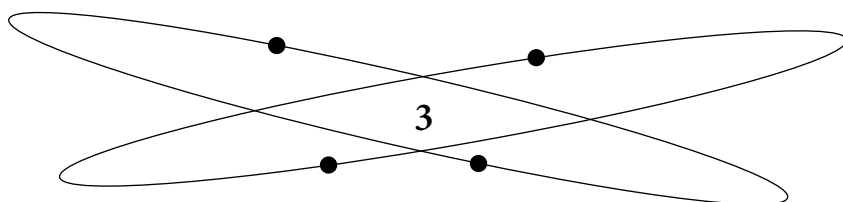
Usmiala sa. „Cením si vašu úprimnosť. Ale od tejto chvíle predpokladajme, že ste tu iba ako dvorný umelec – bez názorov, nemý a neviditeľný. Rozumieme si?“

„Rozumieme, madam výkonná riaditeľka.“

Gladstoneová prikývla a vzápätí obrátila pozornosť k blikajúcim kontrolkám. „Výborne. Zajtra o osem nula nula si, prosím, prineste do miestnosti generálneho štábu skicár.“

V predizbe sme sa stretli so strážcom, ktorý ma viedol k bludisku chodieb a kontrolných stanovísk. Hunt za ním zakričal, aby zastal, a dobehol nás. Širokou chodbou sa rozliehala ozvena jeho krokov. Chytil ma za ruku. „Aby bolo jasné, vieme... *ona* veľmi dobre vie, kto ste, čo ste a koho reprezentujete.“

Pozrel som sa mu do očí a pokojne som odtiahol ruku. „To je dobre,“ odvetil som, „lebo ja si tým v tejto chvíli nie som vôbec istý.“

ŠEŠŤ DOSPELÝCH A BATOĽA v nehostinnej krajine. Ich oheň vyzerá oproti padajúcej noci nepatrne. Nad nimi aj za nimi sa z údolia dvíhajú kopce ako múry. O niečo bližšie sa v tme črtajú obrovské siluety Hrobiek, vyzerajú ako jašterovité prízraky z praveku, ktoré sa k nim zakrádajú.

Brawne Lamia je unavená, ubolená a veľmi podráždená. Plač Weintraubovho dieťaťa ju núti zatínať zuby. Vie, že aj ostatní sú unavení, za posledné tri noci nikto z nich nespál dlhšie ako niekoľko hodín, a končiaci sa deň bol plný napätia a nekonečných hrôz. Na oheň položí posledný kus dreva.

„Všetko ste minuli,“ vyštekne Martin Silenus. Oheň zospodu osvetľuje básnikove satyrské črty.

„Viem.“ Brawne Lamia je príliš vyčerpaná, aby do hlasu vložila hnev alebo čokoľvek iné. Drevo tam nanosili skupiny pútnikov dávno pred nimi. Tri malé stany rozložili na mieste, kde pútnici zvyčajne trávajú poslednú noc pred stretnutím s Rapírom. Táboria blízko Hrobky času s názvom Sfinga a časť oblohy zakrýva čierny tvar, pravdepodobne jej krídlo.

„Keď dohorí, zapálime lampáš,“ ozve sa konzul. Diplommat vyzerá ešte unavenejší ako ostatní. Blikajúce plamene mu na smutnú tvár vrhajú červenkasté svetlo. V ten deň si obliekol najvyberanejší diplomatický odev, no plášť aj trojrohý klobúk teraz vyzerajú rovnako špinavé a neveselé ako konzul.

Plukovník Kassad sa vráti k ohňu a zdvihne priezor na nočné videnie na prilbe. Je v plnom vojenskom výstroji a aktívny maskovací polymér mu odhaľuje iba tvár, ktorá sa vznáša dva metre nad zemou. „Nič,“ oznámi im. „Žiadny pohyb. Nijaké tepelné stopy. Nijaké zvuky okrem vetra.“ Viacúčelovú útočnú pušku SÍL oprie o skalú a sadne si k ostatným. Vlákna vystuženého brnenia sa deaktivujú, no v matnom čiernom výstroji nie je oveľa viditeľnejší ako predtým.

„Myslíte, že dnes v noci príde Rapír?“ spýta sa otec Hoyt. Kňaz je zababušený do čierneho rúcha a vyzerá rovnako súčasťou noci ako plukovník. Chudý muž má priškrtený hlas.

Kassad sa predkloní a obuškom pichá do pahreby. „Nemáme to ako zistiť. Pre istotu zostanem na stráži.“

Odrazu všetci siedmi zdvihnú hlavy, lebo na hviezdnej oblohe explodujú farby. Oranžové a červené kvety sa ticho rozširujú a vymazávajú hviezdy.

„V posledných hodinách sme veľa takých nevideli.“ Sol Weintraub hojdá batola. Rachel prestala plakať a teraz sa pokúša chytiť otcovu krátku bradu. Weintraub jej pobožká drobnú rúčku.

„Znova testujú obranu Hegemónie,“ poznamená Kassad. Z pahreby vyletujú iskry, uhlíky sa vznášajú k oblohe, akoby sa chceli pridať k jasnejším plameňom.

„Kto vyhral?“ Lamia naráža na tichú vesmírnu bitku, ktorej násilné farby zaplavovali oblohu celú včerajšiu noc a väčšinu dňa.

„Koho to, kurva, zaujíma?“ zavrčí Martin Silenus. Loví vo vreckách kožucha, azda v nich hľadá plnú fľašu. Nepošťastí sa mu. „Koho to, kurva, zaujíma?“ zopakuje.

„Mňa,“ unavene povie konzul. „Keby Vydedenci prerazili obranu, mohli by Hyperion zničiť, skôr ako nájdeme Rapíra.“

Silenus sa posmešne zachechce. „To by bola ozajstná tragédia. Zomrieť, skôr ako objavíme smrť. Skapať mimo programu. Zgegnúť rýchlo a bezbolestne, namiesto toho, aby sme sa naveky zvižali na Rapírových tŕňoch. Vskutku ohavná predstava.“

„Mlčte.“ Nevýrazný hlas Brawne Lamie nie je celkom bez hrozby. Pozrie sa na konzula. „Kde je Rapír? Prečo sme ho nenašli?“

Diplomat upiera oči do ohňa. „Neviem. Prečo by som mal?“

„Možno je preč,“ nadhodí otec Hoyt. „Možno ste ho vypnutím anti-entropických polí navždy oslobodili. Odišiel naháňať strach inam.“

Konzul bez slova pokrúti hlavou.

„Nie,“ namietne Sol Weintraub. Dieťa mu spí opreté o plece. „Bude tu. Cítim to.“

Brawne Lamia prikývne. „Aj ja. Vyčkáva.“ Z batoha vybrala niekoľko prídelových balíčkov a rozdáva výhrevné podložky.

„Viem, že rozčarovanie je základný pilier sveta,“ poznamená Silenus, „ale toto je absurdné. Vyparádili sme sa, ale žiadny pohreb sa nekoná.“

Brawne Lamia ho prevrta pohľadom, ale nič nepovie. Chvíľu jedia v tichosti. Plamene na oblohe zhasnú a opäť je husto obsypaná hviezdami, no uhlíky ďalej stúpajú, akoby hľadali únik.

ZAHALENÝ V SNOVOM OPARE dvakrát prepraných myšlienok Brawne Lamie sa pokúšam poskladať udalosti od chvíle, keď som naposledy sníval ich životy.

Pútnici zišli do údolia pred úsvitom, so spevom kráčali za svojimi tieňmi, ktoré pred nich vrhali svetlá bitky miliardu kilometrov nad nimi. Celý deň preskúmavali Hrobky času. Čakali, že každú chvíľu zomrú. Po niekoľkých hodinách, keď vyšlo slnko a púštny chlad vystriedalo teplo, ich strach aj nadšenie opadli.

Dlhý deň halilo ticho, až na škrípanie piesku, občasný výkrik a neprestajné, takmer podprahové stonanie vetra okolo skál a hrobiek. Kassad s konzulom si priniesli prístroj na meranie intenzity antientropických polí, ale Lamia si všimla prvá, že ich nepotrebujú, lebo príliv a odliv časových vln sa prejavoval slabou nevoľnosťou s ťaživým pocitom *déja vu*, ktorý neutíchal.

Najbližšie k ústiu údolia stála Sfinga. Nasledovala Nefritová hrobka, ktorej steny žiarili iba na úsvite a za súmraku. O necelých sto metrov ďalej sa týčila hrobka s názvom Obelisk. Cesta pútnikov potom viedla hore vyschnutým korytom k najväčšej hrobke – Kryštálový monolit stál uprostred údolia, na jeho povrchu sa nevyskytovali žiadne ozdoby ani otvory a hladký vrch sa týčil zarovno s vrcholmi okolitých kopcov. Nasledovali tri Jaskynné hrobky, ktorých vchody boli viditeľné iba vďaka

dobre vychodeným cestičkám. A napokon takmer o kilometer ďalej stál takzvaný Rapírov palác. Ostrými obrubami a naklonenými vežičkami pripomínal ostne tvora, ktorý mal v tomto údolí mátať.

Celý deň prechádzali od hrobky k hrobke, nikto sa neodvážil oddeliť od ostatných. Skupina zastala pred každým monumentom, do ktorého sa dalo vstúpiť. Sola Weintrauba pri pohľade na Sfingu zaplavila vlna emócií, lebo práve v tej hrobke sa jeho dcéra pred dvadsiatimi šiestimi rokmi nakazila Merlinovou chorobou. Prístroje, ktoré tam rozložil tím z jej univerzity, ešte stáli na trojnožkách okolo hrobky, no nikto zo skupiny nevedel zistiť, či stále fungujú a monitorujú okolie. Chodby v útrobách Sfingy boli presne také úzke a spletité, ako naznačovali záznamy z Rachelinho komlogu. Svetiace gule a elektrické lampy po rozličných výskumných tímoch boli tmavé a vyčerpané. Na preskúmanie priestorov použili baterky a Kassadov priezor s nočným videním. Miestnosť, v ktorej Rachel zovreli steny a nakazila sa chorobou, nenašli. Z mohutných časových prúdov zostali iba zvyškové vlnky. Po Rapírovi nebolo ani stopy.

Každá hrobka ich naplňala hrôzou aj nádejným očakávaním, ktoré zhruba po hodine blúdenia v prázdnych, zaprášených miestnostiach, rovnakých, ako ich videli turisti a pútnici v predchádzajúcich storočiach, vystriedalo rozčarovanie.

Deň sa skončil sklamaním a únavou, nad Hrobkami sa zatiahli tieň východnej steny údolia ako opona po neúspešnej divadelnej hre. Teplo sa vytratilo, rýchlo ho nahradil púštny chlad, ktorý priniesol vietor s vôňou snehu a vysokých končiarov Uzdových hôr dvadsať kilometrov na juhozápad. Kassad navrhol, aby rozložili tábor. Konzul im ukázal cestu k tradičnému miestu, kde zvykli pútnici prečkať noc pred stretnutím s tvorom, za ktorým sa vybrali. Rovina v blízkosti Sfingy so zvyškami odpadkov po výskumníkoch aj pútnikoch Sola Weintrauba potešila, lebo si predstavoval, ako tam kedysi táborila jeho dcéra. Nikto nenamietal.

Teraz, v úplnej tme pri poslednom horiacom polene, som vycítil, ako sa šesťica tiesni nielen okolo zdroja tepla, ale aj bližšie jeden k druhému. Priťahovalo ich krehké, ale hmatateľné puto spoločných zážitkov, ukuté počas plavby proti prúdu rieky na lodi *Benáres* a cestou k pevnosti Chronos. Navyše som vnímal súlad silnejší ako emocionálne putá. Čoskoro som pochopil, že skupinu spája mikrosféra údajov a senzorická sieť.

Na planéte, ktorej regionálne dátové vysielacie zničili prvé náznaky boja, sa skupina spojila cez komlogy a biomonitory, aby sa čo najlepšie podelili o informácie a dozerali jeden na druhého.

Hoci vstupné bariéry boli zreteľné a pevné, bez ťažkostí som cez ne prenikal, podliezal ich alebo obchádzal. Zbieral som obrovské, ale konečné množstvo stôp – pulz, teplota kože, kortikálne elektrické impulzy, prístupové požiadavky, dátové inventáre –, ktoré mi pomáhali pochopiť, čo si pútnici myslia, cítia a robia. Kassad, Hoyt a Lamia mali implantáty, takže ich myšlienkové toky sa dali vycítiť ľahšie. Brawne Lamii práve vrtalo v hlave, či cesta za Rapírom nebola chyba. Tesne pod hladinou vedomia jej čosi nedávalo pokoj, neodbytné sa dožadovalo vypočutia. Marilo sa jej, že prehliadla nejakú mimoriadne dôležitú stopu, ktorá je kľúčom k riešeniu... čoho?

Brawne Lamia odjakživa neznášala záhady. Bol to jeden z dôvodov, prečo sa vzdala do istej miery pohodlného a bezstarostného života a stala sa súkromnou detektívkou. Lenže aká záhada? Vraždu svojho kybridného klienta – a milenca – prakticky vyriešila a na Hyperion prišla, aby mu splnila posledné želanie. Napriek tomu ju trápili dotieravé pochybnosti, ktoré s Rapírom prakticky nesúviseli. Čo je to?

Potriasla hlavou a pichla do dohasínajúceho ohňa. Telo mala silné, naučené odolávať zvýšenej gravitácii na Lususe a dobre vytrénované, ale po niekoľkých dňoch bez spánku bola strašne unavená. Nejasne si uvedomovala, že niekto rozpráva.

„... IBA SA osprchovať a trochu najesť,“ hovorí Martin Silenus. „Možno by ste mohli použiť komunikačnú jednotku a holokomové spojenie a zistiť, kto vyhráva vojnu.“

Konzul krúti hlavou. „Ešte nie. Loď je na núdzové prípady.“

Silenus širokým gestom zahrnie noc, Sfingu a dvíhajúci sa vietor. „Toto podľa vás nie je núdzový prípad?“

Brawne Lamia pochopí, že sa dohadujú, či by mal konzul privolať z Keatsu svoju loď. „Ste si istý, že núdzový prípad, na ktorý narážate, nie je nedostatok alkoholu?“ opýta sa.

Silenus sa na ňu zamračí. „Ublížil by nám jeden pohárik?“

„Nie,“ odvetí konzul. Pretrie si oči a Lamia si spomenie, že aj on je závislý od alkoholu. Loď však napriek tomu odmieta privolať. „Počkáme, kým to nebude nevyhnutné.“

„A čo holokomový vysieláč?“ naznačí Kassad.

Konzul prikývne a z malého batoha vyberie starožitný komlog. Prístroj patril jeho starej mame Siri a predtým jej starým rodičom. Konzul sa dotkne disklavu. „S týmto môžem iba vysielat', nie prijímať.“

Sol Weintraub položil spiacie dieťa do otvoreného vchodu najbližšieho stanu. Teraz sa obráti k ohňu. „Poslednú správu ste odoslali po príchode do pevnosti?“

„Áno.“

Martin Silenus nasadí uštipačný tón. „A to vám máme veriť... po tom, čo ste sa priznali k zrade?“

„Áno.“ Konzulov hlas je koncentrát vyčerpanosti.

Kassadova chudá tvár sa vznáša v tme. Jeho telo, nohy a ruky sú iba tmavé obrysy na tmavom pozadí. „Ale dokáže v prípade potreby privolať loď?“

„Áno.“

Otec Hoyt si tesnejšie pritiahne plášť, aby mu nepovieval vo vánku. O vlnu a látku stanu sa obtiera piesok. „Nebojíte sa, že správcovia prístavu alebo SILY vašu loď presunú alebo do nej nejako zasiahnu?“ spýta sa konzula.

„Nie.“ Konzul nepokrúti hlavou, iba ňou mierne pohne, akoby bol príliš unavený. „Povolenie nám vydala sama Gladstoneová. A generálny guvernér je môj priateľ... bývalý.“

Ostatní stretli nedávno povýšeného guvernéra Hegemónie krátko po pristátí. Na Brawne Lamiu pôsobil Theo Lane dojmom človeka uprostred víru udalostí, ktorý je nad jeho sily.

„Dvíha sa vietor,“ poznamená Sol Weintraub. Obráti sa, aby telom chránil bábätko pred pieskom. Prižmúrenými očami prečesáva tmu. „Ktovie, kde je Het Masteen.“

„Všetko sme prehľadali.“ Otec Hoyt má tlmený hlas, lebo hlavu vtiahol do záhybov plášťa.

Martin Silenus sa zasmieje. „Nič v zlom, páterko, ale tárate nezmysly.“ Básnik vstane a podíde k okraju svetelného kruhu. Vietor mu strapatí kožuch, od úst mu odtrhá slová a odnáša ich do noci. „Steny útesov poskytujú

stovky úkrytov. Kryštálový monolit pred nami schováva vchod... ale aj pred Templárom? Okrem toho, v najhlbšie položenej miestnosti Nefritovej hrobky sme videli schodisko k labyrintu.“

Hoyt zdvihne hlavu, privrie oči pred pieskovými ihličkami. „Myslíte si, že je v labyrinte?“

Silenus sa opäť zasmieja a zdvihne ruky. Voľná hodvábná halena sa mu trepoce vo vetre. „Ako to mám, kurva, vedieť, páterko? Možno nás pozoruje z tmy a čaká, kým si bude môcť prísť po batožinu.“ Básnik hodí rukou k Möbiovej kocke uprostred malej kopy. „Alebo je už po smrti. Ak nie niečo horšie.“

„Horšie?“ Kňazova tvár za posledné hodiny zostarla. Oči má ako prepadnuté zrkadlá bolesti, úsmev mu strýpol na grimasu.

Martin Silenus sa ráznym krokom vráti k zomierajúcemu ohňu. „Horšie,“ zopakuje. „Mohol by sa zvíjať na Rapírovom oceľovom stro-me. Kde sa k nemu čoskoro pri...“

Brawne Lamia prudko vstane a zdrapí básnika za košeľu. Zdvihne ho zo zeme, zatrasie ním, potom ho spustí, kým si nehladia z očí do očí. „Ešte raz,“ ticho ho varuje, „a spôsobím vám veľkú bolesť. Nezabijem vás, ale budete si to želať.“

Básnik ju obdarí satyrským úsmevom. Lamia ho pustí a zvrtnie sa k nemu chrbtom. Kassad povie: „Sme unavení. Chodte si ľahnúť. Ja budem držať stráž.“

MOJE SNY O LAMII sa miešajú s Lamiinými snami. Nie je mi nepríjemné deliť sa o jej sny či myšlienky, ani keď nás delí oveľa hlbšia priepasť času a kultúry než akákoľvek priepasť medzi pohlaviami. V akomsi podivnom zrkadlení reality snívala o svojom mŕtvom milencovi Johnnym. O jeho primalom nose, príliš tvrdohlavej čelusti, pridlhých kučerách padajúcich na golier a o očiach – priveľmi výrazných, priveľmi otvorených očiach, ktoré až príliš slobodne oživovali tvár, ktorá by bez nich mohla patriť hociktorému z tisícov sedliakov deň cesty od Londýna.

Tvár, o ktorej snívala, bola moja. Hlas, ktorý v tom sne počula, patril mne. No milovanie, o ktorom snívala – na ktoré si spomínala –, mi bolo cudzie. Pokúšal som sa z jej sna uniknúť, aj keby len do vlastného.

Ak mám byť divákom, prečo sa nepozerať na spleť umelo vytvorených spomienok mojich snov?

No vlastné sny som zatiaľ nesmel snívať. Mám podozrenie, že som sa narodil – a potom opäť povstal zo svojho smrteľného lôžka – iba preto, aby som sníval sny svojho mŕtveho a vzdialeného dvojčaťa.

Vzdal som sa, prestal som sa pokúšať zobudiť a sníval som.

BRAWNE LAMIU NÁHLE, bez varovania vytrhne z príjemného sna akýsi zvuk alebo pohyb. Dlhý okamih zostáva dezorientovaná: je tma a počuje zvuk – nie mechanický –, ktorý je hlasnejší ako väčšina zvukov v lususkom úli, kde žije. Je opitá únavou, ale vie, že sa zobudila po veľmi krátkom spánku. Leží sama v malom, stiesnenom priestore, ktorý pripomína nadrozmerné vrece na mŕtvolu.

Napriek tomu, že vyrastala na planéte, kde uzavreté priestory znamenajú bezpečie pred jedovatým vzduchom, vetrom a zvieratami, kde mnohí ľudia zoči-voči zriedkavému otvorenému priestoru trpia agorafóbiou a klaustrofóbiu takmer nikto nepozná, Lamia spanikári: lapá dych, odstrčí prikrývku a chlopne stanu, zúfalo uniká z malého zámotku z plastovláken, plazí sa, posúva sa rukami, predlaktiami a laktami, až kým nemá pod rukami piesok a oblohu nad hlavou.

Vzápätí pochopí, že to nie je obloha, a rozpamätáva sa, kde je. Piesok. Besnejúca, víriaca piesočná búrka. Zrníčka ju bodajú do tváre ako špendlíky. Táborák vyhasol a zasypal ho piesok. Na náveterných stranách všetkých troch stanov sa navršili záveje, steny sa vo vetre divo vlnia a plieskajú ako výstrely z pušky. Okolo tábora vyrástli duny z čerstvo naviateho piesku, iba v závetrí za stanmi a batožinou sa vytvorili brázdy. V ostatných stanoch sa nikto nehýbe. Ten, o ktorý sa delila s otcom Hoytom, sa napoly zrútil a duny ho takmer úplne pochovali.

Hoyt.

Zobudila ju jeho absencia. Časť jej vedomia aj v snoch vnímala tiché odfukovanie a sotva počuteľné stony spiaceho kňaza zápasiaceho s bolesťou. Niekedy v poslednej polhodine odišiel. Pravdepodobne iba pred minútami. Brawne Lamia vedela, že aj keď snívala o Johnnym, jej uši v šume piesku a burácaní vetra rozoznali šuchot a zosúvanie.

Postaví sa a zakryje si oči pred piesočnou búrkou. Je tma, hviezdy zastreli vysoké oblaky a búrka, no vzduch vyplnía slabé, takmer elektrické praskanie, ktoré sa odráža od skál a dún. Lamia pochopí, že zmysly ju neklamú – vzduch je presýtený statickou elektrinou, ktorá spôsobuje, že zvlnené vlasy jej tancujú ako hady na hlave Medúzy. Statické náboje sa jej plazia po rukávoch tuniky a oblizujú povrch stanov ako Eliášov oheň. Keď sa jej oči prispôbia tme, vidí, že pohyblivé duny žiaria bledým ohňom. Štyridsať metrov na východ do noci praská a pulzuje obrys Sfingy. Elektrické vlny sa prelievajú po výčnelkoch, často nazývaných krídla.

Brawne Lamia sa rozhliadne okolo seba, a keď po otcovi Hoytovi niet ani stopy, napadne jej, že zavolá o pomoc. Vzápätí si uvedomí, že jej hlas by zanikol v hluku vetra. Sekundu zvažuje, či kňaz neodišiel do iného stanu alebo k provizórnej latríne dvadsať metrov na západ, ale niečo jej hovorí, že nie. Pozrie sa na Sfingu a na kratučký okamih sa jej zdá, že na pozadí elektrickej žiary hrobky rozoznáva obrys muža: čierny plášť sa za ním trepoce ako padajúca vlajka a krčí sa pred vetrom.

Na plece jej dopadne ruka.

Brawne Lamia sa zvrtnie a uskočí, prikrčí sa do bojového postoja, ľavú päť vystrie pred seba a pravú ruku zatne pred hrudou. Stojí pred ňou Kassad. Plukovník je o polovicu vyšší – a polovicu širší – a okolo štíhlej postavy sa mu zvíjajú miniatúrne blesky. Predkloní sa a zakričí jej do ucha: „Šiel tam!“ Dlhá čierna ruka strašiaka sa vystrie smerom k Sfinge.

Lamia prikývne a takisto zakričí, hoci cez hukot vetra ju ledva počuť: „Zobudíme ostatných?“ Zabudla, že Kassad zostal na stráži. Spí vôbec niekedy?

Fedmahn Kassad pokrúti hlavou. Priezory má zdvihnuté a prilbu zloženú dozadu, takže tvorí na bojovom brnení akúsi kapucňu. Plukovníkova tvár je v žiare výstroja veľmi bledá. Kývne k Sfinge. Viacúčelovú pušku drží v ohybe ľavej ruky. Na háčikoch a pútkach vystuženého brnenia mu visia granáty, puzdro ďalekohľadu a iné, záhadnejšie predmety. Opäť ukáže na Sfingu.

Lamia sa k nemu nakloní a zakričí: „Uniesol ho Rapír?“

Kassad pokrúti hlavou.

„Vidíte ho?“ Ukáže na priezor na nočné videnie a ďalekohľad.

„Nie. Búrka prekrýva tepelné stopy.“

Brawne Lamia sa obráti chrbtom k vetru, zrnká piesku ju bodajú do zátylku ako šípky. Poradí sa s komlogom, no ten jej prezradí iba to, že Hoyt je nažive a pohybuje sa – do spoločného komunikačného pásma žiadne iné informácie nevysiela. Úkrokom pristúpi ku Kassadovi, chrbtami stavajú víchru do cesty stenu. „Ideme za ním?“ zakričí.

Kassad krúti hlavou. „Nemôžeme nechať tábor bez ochrany. Po obvode som rozmiestnil senzory, ale...“ Gestom ukáže na búrku.

Brawne Lamia sa prikrčí a vojde späť do stanu. Obuje si čizmy a vynorí sa v pláštenke do každého počasia s otcovou automatickou pištoľou v ruke. V náprsnom vrecku pláštenky má konvenčnejšiu zbraň – Gierov paralyzér. „Tak idem sama,“ oznámi Kassadovi.

Najskôr si myslí, že plukovník ju nepočul, ale v bledých očiach mu prečíta, že sa zmýlila. Muž si zaľuká na vojenský komlog na zápästí.

Lamia prikývne a uistí sa, že implantát s komlogom má nastavený na najširšie vlnové pásmo. „Vrátim sa,“ povie a začne sa brodiť hore narastajúcou dunou. Nohavice jej žiaria statickými výbojmi, piesok oživujú striebrostobiele elektrické oblúky, ktoré preskakujú po nerovnom povrchu.

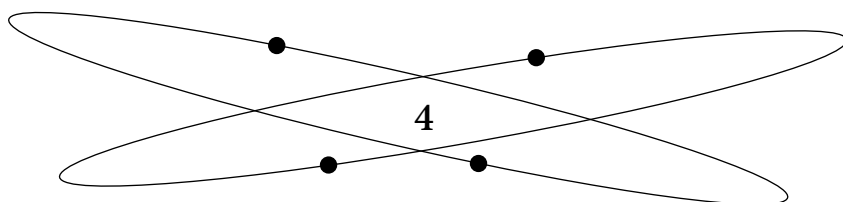
Dvadsať metrov od tábora z neho nič nevidí. O desať metrov ďalej sa nad ňou týči Sfinga. Nič nenaznačuje, že otec Hoyt tadiaľto prešiel, stopy miznú pod pieskom do desiatich sekúnd.

Široký vchod do hrobky je otvorený, odkedy ju ľudstvo objavilo. Vyzerá ako čierny obdlžník na tlmene rozžiarenej stene. Logika hovorí, že Hoyt vošiel dnu, už len preto, aby sa schoval pred búrkou, ale čosi iné ako logika jej našepkáva, že tam neleží kňazov cieľ.

Brodí sa okolo Sfingy a na chvíľu zastane v jej závetrí, aby si z tváre zotrela piesok a znova sa poriadne nadýchla. Pokračuje po neurčitej udupanej cestičke medzi dunami. Vpredu do noci žiari mliečnozelená Nefritová hrobka, hladké krivky a výčnelky obaľuje zlovestná gloriola.

Lamia prižmúri oči a oproti jej žiare na zlomok sekundy rozozná siluetu. Postava je vzápätí preč, buď zmizla v hrobke, alebo splynula s čiernym polkruhovým vchodom.

Lamia skloní hlavu a znova vykročí, vietor ju postrkuje vpred, akoby ju chcel súrne dotlačiť k niečomu dôležitému.

VOJENSKÁ PORADA SA vliekla k neskorému dopoludniu. Niečo mi hovorí, že podobné stretnutia majú celé storočia rovnaký priebeh – monotónne reči ako vytrvalý bzukot v pozadí, stuchnutá chuť priveľkého množstva kávy, bledý dym vo vzduchu, stohy kníh a závrtný pocit preťaženia mozgovej kôry cez prístupový implantát. Keď som bol chlapec, priebeh bol asi jednoduchší: Wellington zhromaždil svojich mužov, ktorých bez emócií a veľmi presne nazýval „spodina spoločnosti“, nič im nepovedal a poslal ich na smrť.

Opäť som obrátil pozornosť k skupine. Sedeli sme vo veľkej miestnosti so sivými stenami presvetlenými bielymi obdĺžnikmi svetla a sivým kobercom za sivomodrým stolom v tvare podkovy s čiernymi disklavmi a niekoľkými karafami vody. Výkonná riaditeľka Meina Gladstoneová sedela v strede oblúka, po oboch stranách ju obklopovali vysokopostavení senátori a ministri a na okrajoch vojenský dôstojníci a nižšie šarže. Za chrbtom, nie priamo pri stole, im sedeli zhluky asistentov, príslušníci SÍL od plukovníkov vyššie a za nimi na menej pohodlných stoličkách asistenti asistentov.

Ja som zostal bez stoličky. Spolu s ďalšími pozvanými, no zjavne neužitočnými ľuďmi som sedel na stolci pri zadnom kúte miestnosti, dvadsať metrov od výkonnej riaditeľky a ešte ďalej od prednášajúceho

dôstojníka, mladého plukovníka s ukazovadlom v ruke a istotou v hlase. Za plukovníkom bol zlato-sivý výsuvný panel a pred ním sa vznášala omnisféra, akú obsahuje každý holobox. Panel sa z času na čas zahmlil a ožil, inokedy zaplnili vzduch zložité hologramy. Ich miniatúry svietili nad každým disklavom a poletovali aj nad niekoľkými komlogmi.

Sedel som na stolci, sledoval Gladstoneovú a občas som nakreslil skicu.

KEĎ SOM SA v to ráno zobudil v hosťovskej izbe Vládneho domu, medzi broskyňové závesy, ktoré sa automaticky roztiahli o šesť tridsať, teda v čase môjho budíčka, prúdili lúče slnka Tau Ceti. Na okamih som bol stratený a dezorientovaný, stále som hľadal Lenara Hoyta a bál sa Rapíra a Heta Masteena. Potom, akoby mi vyššia moc splnila túžbu snívať vlastné sny, sa zmätok na sekundu ešte prehĺbil. S prudkým nádychom som sa posadil, vyľakane som sa rozhliadal okolo seba, čakal som, že citrónovožltý koberec a broskyňovoružové svetlo vyblednú ako horúčkovitý sen a zostane po nich iba bolesť a hlien a strašné krvácanie, svetlá izba sa ponorí do tieňov tmavého bytu na Španielskom námestí a nado mnou sa bude skláňať citlivá tvár Josepha Severna, ktorý čaká, kedy zomriem.

Osprchoval som sa dvakrát, prvý raz vodnou, druhý sonickou sprchou, obliekol som si nový sivý oblek, ktorý ma čakal na čerstvo ustlanej posteli, a odišiel som pohľadať východné nádvorie, kde – ako ma informoval odkaz pri obleku – podávali hosťom Vládneho domu raňajky.

Pomarančová šťava bola čerstvo vytlačená. Slanina chrumkavá a pradá. V novinách písali, že o pol jedenástej štandardného času sa výkonná riaditeľka Gladstoneová cez Všesnem prihovorí celej Sieti. Stránky boli plné vojnových správ. Dvojrozmerné fotografie flotily žiarili všetkými farbami. Z tretej strany sa mračil generál Morpurgo, noviny ho nazývali „hrdinom druhej Heightovej vzbury“. Od neďalekého stola ku mne pohľadom zaletela Diana Philomelová, ktorá raňajkovala so svojim neandertálskym manželom. Dnes ráno si obliekla formálnejšie tmavomodré šaty, ktoré odhaľovali oveľa menej ako včerajšie, no výstrih na boku ponúkal aspoň malú spomienku na nočnú šou. S očami na mne zdvihla nalakovanými nechtami plátok slaniny a opatrne si kúsok odhryzla.

Hermund Philomel spokojne zakrochkal nad článkom z finančnej prílohy zložených novín.

„PRED ČOSI VIAC ako tromi rokmi zachytil detektor Hawkingovho zakrivenia v systéme Camn migračný zhluk Vydedencov... všeobecne známy ako roj,“ hovoril mladý dôstojník. „Hneď po jeho odhalení odletela operačná jednotka 42 s výcvikom na evakuáciu planetárnej sústavy Hyperionu nadsvetelnou rýchlosťou z Parvati spolu so zabezpečenými rozkazmi postaviť v dosahu Hyperionu portál tamsportéra. Zo Solkov-Tikarovej vojenskej základne pri Camn III zároveň vyslali operačnú jednotku 87.2, ktorá mala za úlohu stretnúť sa v sústave Hyperionu s evakuačným oddielom, nájsť migračný zhluk Vydedencov a zničiť ich vojenskú techniku...“ Na výsuvnom paneli a pred mladým plukovníkom sa striedali obrázky flotily. Namieril ukazovadlo, čiara rubínového svetla prenikla väčším hologramom a osvetlila jednu z 3-C lodí vo formácii. „Operačnej jednotke 87.2 velí admirál Našita na palube *HS Hebridy*...“

„Áno, áno, to všetko vieme, Yani,“ zahundral generál Morpurgo. „Prejdite k veci.“

Mladý plukovník nasadil falošný úsmev, nebadateľne kývol hlavou smerom ku generálovi a výkonnej riaditeľke, a pokračoval o štipku menej sebaistým tónom. „Šifrované holokomy od OJ 42 za posledných sedemdesiatdva hodín štandardného času hlásia ostré zrážky medzi prieskumnými oddielmi evakuačnej jednotky a predvojom migračného zhľuku Vydedencov...“

„Roja,“ opravil ho Leigh Hunt.

„Správne,“ prikývol Yani. Zvrtol sa k výsuvnému panelu a päťmetrové mliečne sklo sa rozsvietilo. Obrázok na displeji mi pripomínal neprehľadné bludisko tajuplných symbolov, farebných vektorových čiar, podkladových kódov a akronymov SÍL, ktoré len prispievali k všeobecnému chaosu. Pre vysoké šarže a vysokopostavených politikov to boli možno rovnaké nezmysly, ale ani jeden sa k tomu nepriznal. Kreslil som Gladstoneovú s Morpurgovým buldočím profilom v pozadí.

„Hoci podľa prvých správ zachytili stopy približne štyritisíc Hawkingových pohonov, bolo to zavádzajúce číslo,“ pokračoval plukovník Yani.

Zaujímalo by ma, či je to jeho krstné meno alebo priezvisko. „Ako viete, zhlú... ehm... roje Vydedencov môžu obsahovať až desaťtisíc samostatných pohonných jednotiek, ale väčšinou sú malé a buď neozbrojené, alebo z vojenského pohľadu zanedbateľného významu. Mikrovlnné, holokomové a iné emisné stopy naznačujú...“

„Prepáčte,“ prerušila ho Meina Gladstoneová. Jej chrapľavý hlas ostro kontrastoval s hladko plynúcimi slovami mladého dôstojníka. „Môžete nám povedať, koľko lodí Vydedencov má vojenský význam?“

„Hm...“ Plukovník obrátil pohľad k svojim nadriadeným.

Generál Morpurgo si odkašľal. „Podľa našich odhadov šesťsto, nanajvýš sedemsto. Nemáme dôvod na znepokojenie.“

Výkonná riaditeľka Gladstoneová zdvihla obočie. „A aké veľké sú naše bojové jednotky?“

Morpurgo dal mladému plukovníkovi kývnutím hlavy pohov. Generál odpovedal: „Operačná jednotka 42 má zhruba šesťdesiat lodí. Operačná jednotka...“

„Operačná jednotka 42 je evakuačná?“ spýtala sa Gladstoneová.

Generál Morpurgo prikývol a zdalo sa mi, že v úsmeve skrýval náznak povýšenosti. „Áno, madam. Operačná jednotka 87.2, bojová skupina, ktorá sa asi pred hodinou presunula do systému, bude...“

„Bolo šesťdesiat lodí proti šesťsto alebo sedemsto nepriateľom dosť?“ prerušila ho Gladstoneová.

Morpurgo pozrel na jedného zo svojich kolegov, akoby ho prosil o trpezlivosť. „Áno, viac než dosť. Mali by ste vedieť, že šesťsto Hawkingových pohonov sa môže zdať veľa, no v skutočnosti to nie je dôvod na obavy, pokiaľ tlačia prevažne jednomiestne lode, prieskumné člny alebo päťmiestne útočné lode, ktorým hovoria kopijníky. Operačnú jednotku 42 tvorilo takmer dvadsať spinových lodí, vrátane *Tieňa Olympu* a *Stanice Neptún*. Každá dokáže vypustiť vyše dvesto stíhačov alebo ALR-iek.“ Siahol do vrečka, vytiahol nezávadnú cigaretu veľkosti cigary, potom, akoby si spomenul, že Gladstoneová ich neznáša, strčil ju späť do saka. Zamračil sa. „Keď operačná jednotka 87.2 zaujme pozície, budeme mať dostatočnú palebnú silu na zničenie desiatich rojov.“ Stále zachmúrený kývol Yanimu, aby pokračoval.

Plukovník si odkašľal a ukazovadlo namieril na panel. „Ako vidíte, operačná jednotka 42 bez problémov vyčistila priestor potrebný na stavbu

tamsportéra. S konštrukciou začali pred šiestimi týždňami ŠČS a ukončili ju včera o šesťnásť dvadsaťštyri. Prvé provokačné útoky Vydedencov odrazila OJ 42 bez strát a za posledných štyridsaťosem hodín sa rozpútal väčší konflikt medzi postupovými oddielmi OJ a hlavnými silami Vydedencov. Centrum potýčky je tu...“ Yani pohl rukou a časť panelu za bodkou ukazovala začala modro pulzovať „... dvadsaťdeväť stupňov nad rovinou ekliptiky, tridsať astronomických jednotiek od slnka Hyperionu, približne 0,35 AJ od hypotetického okraja Oortovho mraku sústavy.“

„Straty?“ stručne sa opýtal Leigh Hunt.

„Hlboko v prípustných medziach pre boj takejto dĺžky.“ Mladý plukovník nevyzeral, že by sa k nepriateľskej palbe niekedy ocitol bližšie ako svetelný rok. Svetlé vlasy starostlivo učesané nabok sa mu leskli v prenikavej žiare bodových svetiel. „Dvadsaťšesť rýchlych útočných stíhačov je zničených alebo stratených. Prišli sme aj o dvanásť torpédových lodí, tri kozmické fagle, tanker *Pýcha Asquithu* a krížnik *Draconi III*.“

„Ale koľko zomrelo ľudí?“ opýtala sa výkonná riaditeľka Gladstoneová veľmi tichým hlasom.

Yani šibol pohľadom na Morpurga, ale odpovedal sám. „Približne dvetisícristo. No v tejto chvíli prebiehajú záchranné operácie a máme nádej, že zachránilme aspoň časť vojakov z *Draconi*.“ Uhladil si tuniku a rýchlo pokračoval: „Na tieto čísla sa treba pozeráť vo svetle faktu, že máme potvrdených najmenej stopäťdesiat zničených vojnových lodí Vydedencov. Pri nájazdoch do migračného zhlu... roja sme úspešne zlikvidovali ďalších tridsať až šesťdesiat plavidiel, vrátane kométových fariem, lodí na spracovanie rudy a najmenej jednej veliteľskej skupiny.“

Meina Gladstoneová si pošúchala zoschnuté dlane. „Do odhadu strát – našich strát – ste zahrnuli aj pasažierov a posádku zničenej stromolode *Yggdrasill*, ktorú sme prenajali na evakuáciu?“

„Nie, madam,“ pohotovo odvetil Yani. „Hoci Vydedenci v tom čase útočili, naša analýza dokazuje, že *Yggdrasill* nepadla za obeť nepriateľovi.“

Gladstoneová opäť zdvihla obočie. „Kto ju teda zničil?“

„Momentálne všetko nasvedčuje sabotáži.“ Plukovník zobrazil na paneli ďalšiu schému zo sústavy Hyperionu.

Generál Morpurgo pozrel na svoj komlog. „Prejdite k pozemnej obrane, Yani,“ súril ho. „Výkonná riaditeľka musí o tridsať minút predniesť príhovor.“

Dokončil som skicu Gladstoneovej s Morpurgom, vystrel som sa a očami som hľadal ďalší model. Leigh Hunt s nevýraznými, takmer strhanými črtami predstavoval dobrú výzvu. Keď som opäť zdvihol zrak, hologram Hyperionu sa prestal otáčať a rozbalil sa do série dvojrozmerných projekcií – skosená rovnodlžníková, Bonnova, ortografická, ružicová, Van der Grintenova, Goresovej, Goodova rovnoplošná, gnómonická, sínusová, ekvidistančná azimutová, polykónická, Kuwatsiho hyperkorekčná, komputelizovaná, Briesmesterova, Buckminsterovej, Millerovej cylindrická, multikoligrafická a štandardná plošnosatová –, ktoré sa napokon spojili do štandardnej Robinsonovej-Bairdovej mapy Hyperionu.

Usmial som sa. Bolo to najzábavnejšie, čo som od začiatku porady videl. Viacerí Gladstoneovej ľudia sa netrpezlivo vrteli. Pred začiatkom prenosu chceli mať výkonnú riaditeľku aspoň desať minút pre seba.

„Ako viete,“ vysvetľoval plukovník, „Hyperion má hodnotu deväť celá osemdesiatdeväť štandardu Starej Zeme na Thuronovej-Laumierovej stupnici...“

„Kristepane!“ zavrčal Morpurgo. „Venujte sa pozíciám jednotiek, nech to máme z krku.“

„Rozkaz, pane.“ Yani preglgol a zdvihol ukazovadlo. Sebaistota sa mu z hlasu úplne vytratila. „Ako viete... chcem povedať...“ Ukázal na najsevernejší kontinent, ktorý sa vznášal vo vzduchu ako mizerná skica konskej hlavy odtrhnutej od hrude a chrbtových svalov. „Toto je Kôň. Oficiálny názov znie inak, ale všetci mu tak hovoria, lebo... je to skrátka Kôň. Reťazce ostrovov na juhovýchode... tu a tu... sa volajú Mačka a Deväť chvostov. Vlastne je to súostrovie s vyše sto... Druhý veľký kontinent sa volá Aquila. Možno vidíte, že sa trochu podobá na orla zo Starej Zeme: tu na severozápadnom pobreží má zobák, pazúry vystiera na juhozápad a najmenej jedno krídlo kopíruje krivku severovýchodného pobrežia. V tejto časti sa nachádza takzvaná Krídlová plošina. Pre ohnivé lesy naokolo je takmer nedostupná, ale tu... a tu na juhozápade sa rozprestierajú hlavné plastovláknové plantáže...“

„Pozície jednotiek,“ stonal Morpurgo.

Kreslil som Yaniho. Zistil som, že zachytiť grafitom lesk potu je nemožné.

„Áno, pane. Tretí kontinent je Ursus... lebo vyzerá trochu ako medveď. Nijaké jednotky SÍL na ňom nepristáli, lebo je na južnom póle a prakticky neobývateľný, no hyperionské občianske milície tam majú odpočúvaciu stanicu..." Yani očividne vycítil, že blaboce. Vzpriamril sa, chrptom ruky si utrel hornú peru a pokračoval vyrovnanejším tónom. „Hlavné základne pozemných SÍL: tu... tu... a tu.“ Ukazovadlo zasvietilo na oblasti neďaleko hlavného mesta Keats, vysoko na krku Koňa. „Jednotky vesmírnych SÍL zaistili hlavný kozmodróm v hlavnom meste, spolu s dvomi menšími tu... a tu.“ Dotkol sa miest Endymion a Port Romance, obe boli na kontinente Aquila. „Jednotky pozemných SÍL postavili obranné základne tu..." Rozsvietilo sa asi dvadsať svetielok, väčšinou na krku a hrive Koňa, ale aj na zobáku Orla a v okolí Port Romance. „Tieto zahŕňajú aj časť pechoty, pozemnej obrany a systému zem-vzduch a zem-vesmír. Vrchné veliteľstvo očakáva, že na rozdiel od Bressie nedôjde k žiadnym bojom na planéte, ale keby sa Vydedenci predsa pokúsili o inváziu, budeme na nich pripravení.“

Meina Gladstoneová pozrela na svoj komlog. Do živého vysielania zostávalo sedemnášť minút. „A čo evakuačné plány?“

Yaniho novonadobudnutý pokoj sa rozplynul. S výrazom mierneho zúfalstva sa obrátil k nadriadeným dôstojníkom.

„Nijaká evakuácia sa nekoná,“ vyhlásil admirál Singh. „Bol to trik na prilákanie Vydedencov.“

Gladstoneová o seba ťukala prstami. „Na Hyperione žijú milióny ľudí, admirál.“

„Áno, a my ich ochránime, ale do úvahy nepripadá ani evakuácia zhruba šesťdesiat tisíc občanov Hegemónie. Keby ich do Siete prišli tri milióny, nastal by chaos. Nedá sa to ani z bezpečnostných dôvodov.“

„Rapír?“ vyzvedal Leigh Hunt.

„Bezpečnostné dôvody,“ zdôraznil generál Morpurgo. Vstal a zobral Yanimu ukazovadlo. Mladý muž chvíľu nerozhodne prešľapoval, lebo nevidel vhodné miesto na sedenie ani na státie, potom odišiel do zadnej časti miestnosti kúsok odo mňa, zaujal pohov a civel na čosi pod stropom – pravdepodobne koniec svojej vojenskej kariéry.

„Operačná jednotka 87.2 je na svojich miestach,“ povedal Morpurgo. „Vydedenci sa stiahli späť k stredu roja, asi šesťdesiat astronomických jed-

notiek od Hyperionu. Planetárna sústava je prakticky zaistená. Hyperion takisto. Čakáme protiútok, no vieme, že ho dokážeme potlačiť. Hyperion sa stal v podstate súčasťou Siete. Nejaké otázky?“

Nik sa neprihlásil. Gladstoneová odišla s Leighom Hunton, hŕstkou senátorov a so svojimi asistentmi. Vojenský pohlavári sa rozdelili do skupiniek, zjavne podľa hodností. Ich asistenti sa rozprchli. Niekoľkí reportéri, ktorých vpustili dnu, sa teraz rozbehli von za svojimi štábmi. Mladý plukovník Yani zostal v pohove, mal neprítomný pohľad a tvár bielu ako stena.

Ešte chvíľu som zostal sedieť a obzeral som si holografickú mapu Hyperionu. Konská podoba kontinentu Equus bola z tejto vzdialenosti ešte zreteľnejšia. Zo stolca som rozoznával kopce Uzdových hôr a žltoranžovú púšť pod „okom“ koňa. Severovýchodne od hôr neboli vyznačené nijaké obranné pozície SÍL, nijaké symboly, iba malá červená bodka, čo mohlo byť mŕtve Mesto básnikov. Hrobky času sa tam nenachádzali, akoby nemali nijaký vojenský význam ani úlohu v pripravenom pláne. Ja som však vedel, že to tak nie je. Tušil som, že celá vojna, masové presuny vojsk a osudy miliónov – ak nie miliárd – ľudí závisia od šestice pútnikov v nepopísanej žltoranžovej oblasti.

Zavrel som skicár, ceruzy som si strčil do vreciek, pohľadom som našiel východ a vykročil som k nemu.

V DLHEJ CHODBE, KTORÁ viedla k hlavnému východu, som stretol Leigha Hunta. „Odchádzate?“

Nadýchol som sa. „Vari nesmiem?“

Usmial sa, ak sa tak vyhrnutie tenkých pier dalo nazvať. „Pravdaže smiete, pán Severn. Ale výkonná riaditeľka Gladstoneová ma požiadala, aby som vám odkázal, že popoludní by sa s vami opäť rada rozprávala.“

„Kedy?“

Hunt pokrčil plecami. „Hocikedy po jej prejave. Kedy vám to bude vyhovovať.“

Prikývol som. Doslova milióny lobistov, uchádzačov o zamestnanie, dychtivých životopiscov, biznismenov, fanúšikov výkonnej riaditeľky a potenciálnych zabijakov by dali takmer čokoľvek za minútu v prítomnosti

najvýraznejšej vodkyne Hegemónie, a ja som sa s ňou mohol stretnúť, „keď mi to bude vyhovovať“. Kto povedal, že vesmír musí mať logiku?

Pretisol som sa popri Leighovi Huntovi a zamieril k východu.

VO VLÁDNOM DOME neboli vďaka dlhej tradícii nijaké verejné tamsportéry. Po krátkej ceste okolo bezpečnostných stanovišť pred vchodom a cez záhradu som prišiel k nízkej bielej budove, ktorá slúžila ako spravodajské centrum a terminex. Reportéri postávali okolo hlavnej obrazovky, na ktorej hovoril Lewellyn Drake, „hlas Všesnemu“, o pozadí prejavu výkonnej riaditeľky Gladstoneovej „s nesmiernym významom pre celú Hegemóniu“. Kývol som jeho smerom, našiel som voľný portál, ukázal svoju univerzálnu kartu a išiel som pohľadať bar.

VEĽKÉ KORZO BOLO jediné miesto v Sieti, kde ste sa mohli tamsportovať bezplatne. Každá planéta v Hegemónii tu ponúkala aspoň jeden zo svojich najlepších mestských blokov – TC² ich zastupovalo až dvadsaťtri – s obchodmi, zábavou, kvalitnými reštauráciami a barmi. Predovšetkým s barmi.

Korzo sa ako rieka Téthys prepletalo pomedzi dvesto metrov vysoké vojenské portály tamsportérov. Keďže malo tvar prstenca, vyvolávalo dojem nekonečnej hlavnej ulice, stokilometrového torusu materiálnych pôžitkov. Človek mohol, podobne ako ja v to dopoludnie, stáť pod žiarivým slnkom Tau Ceti a pozeráť sa do diaľky k nočnému Denebu Drei, osvetlenému neónmi a holoprojekciami, alebo zazrieť Promenádu na Lususe so sto úrovňami, pričom vedel, že za ňou sa nachádzajú tieňmi zahalené obchodíky Božieho hája s tehlovým korzom a výťahmi na vrcholky stromov – najdrahšie jedálne v Sieti.

To všetko mi bolo ukradnuté. Chcel som iba zapadnúť do tichého baru.

Bary TC² boli preplnené byrokratmi, novinármi a obchodníkmi, preto som nasadol na kyvadlový spoj a vystúpil na hlavnom ťahu Sol Draco-ni Septem. Silná gravitácia mnohých odrádzala – vrátane mňa –, ale bary boli vďaka nej voľnejšie, a tí, ktorí v nich sedeli, tam prišli piť.

Vybral som si miesto na prízemí, bar takmer schovaný pod opornými piliermi a obslužnými rampami hlavnej obchodnej fasády. Vnútro bolo

tmavé: tmavé steny, tmavé drevo, tmaví zákazníci – ich čierna koža bola na opačnom konci spektra ako moja bledá. Bolo to dobré miesto na pitie, čo som aj využil. Začal som dvojitou škótskou a postupne som pritvrdzoval.

Ani tam som však nemal pokoj od Gladstoneovej. Na plochej obrazovke na opačnej strane baru svietila tvár výkonnej riaditeľky pred modro-zlatým pozadím typickým pre jej štátnické prejavy. Niekoľkí hostia sa okolo nej zhrčili a pozerali. Zachytil som útržky príhovoru: „... zaisť bezpečnosť obyvateľov Hegemónie a... nesmieme dovoliť ohrozenie bezpečnosti Siete ani našich spojencov na... preto som súhlasila s plnou vojenskou odpoveďou na...“

„Stíšte tú prekliatu vec!“ Ohromilo ma, keď mi došlo, že to kričím ja. Zákazníci na mňa zazerali ponad plecia, ale zvuk stlmili. Chvilu som sledoval, ako sa Gladstoneovej hýbu ústa, a potom som kývol barmanovi, aby mi nalial ďalšiu dvojitu.

Keď som zhruba o niekoľko hodín zdvihol hlavu od pohárika, všimol som si, že v tmavom boxe oproti mne niekto sedí. Musel som niekoľkokrát zamrkať, kým som postavu v šere spoznal. Na sekundu sa mi rozbúšilo srdce pri myšlienke, že je to Fanny, no po ďalšom žmurknutí som otvoril ústa. „Lady Philomelová.“

Stále mala oblečené tmavomodré šaty, v ktorých som ju videl na raňajkách. Výstrih sa mi zdal o trochu hlbší. Tvár a plecia jej v tmavom boxe takmer žiarili. „Pán Severn,“ oslovila ma takmer šeptom. „Prišla som, aby ste splnili sľub, ktorý ste mi dali.“

„Sľub?“ Zamával som na barmana, ale nevšimol si ma. Zamračil som sa a pozrel na Dianu Philomelovú. „Aký sľub?“

„Že ma nakreslíte, pochopiteľne. Zabudli ste, čo ste mi povedali na večierku?“

Luskol som prstami, no drzý barman sa stále neunúval pozrieť mojim smerom. „Veď som vás nakreslil,“ ohradil som sa.

„Áno, ale nie celú.“

S povzdychom som do seba prevrátil zvyšnú whisky. „Pijem,“ upozornil som ju.

Lady Philomelová sa usmiala. „Vidím.“

Zdvihol som sa, že zájdem za obsluhou, vzápätí som si to rozmyslel a pomaly som klesol späť na ošarpanú drevenú lavicu. „Zahrávajú sa

s armagedonom.“ Obozretne som sa pozrel na ženu a miernym prižmúrením očí som na ňu zaostřil zrak. „Poznáte to slovo, madam?“

„Myslím, že tu vám už nenalejú,“ povedala. „Doma mám alkohol. Mohli by ste piť popri kreslení.“

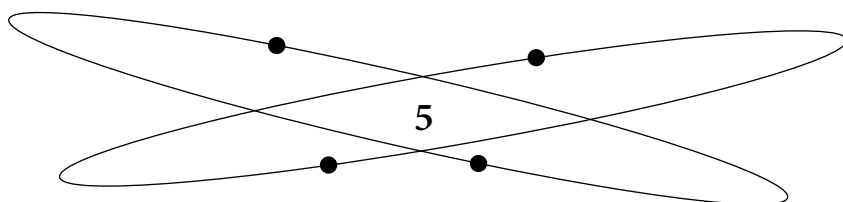
Opäť som prižmúril oči, tentoraz prešibane. Možno som to trochu prehnal so škótskou, ale nepripravila ma celkom o rozum. „Manžel,“ vyhŕkol som.

Diana Philomelová sa znova usmiala a aj jej úsmev bol žiarivý. „Niekoľko dní bude vo Vládnom dome.“ Teraz už naozaj šepkala. „V takomto významnom období nemôže byť ďaleko od zdroja moci. Podťe, vonku mám odvoz.“

Nespomínam si, či som platil, iba to predpokladám. Alebo za mňa zaplatila lady Philomelová. Nepamätám sa, či mi pomáhala vyjsť z baru, ale usudzujem, že niekto ma odtiaľ vyvliekol. Možno šofér. Vypravujem si muža v sivej tunike a nohaviciach, o ktorého som sa opieral.

EMV-čko malo bublinovú kabínu. Zvonka bola polarizovaná, ale zvnútra, kde som sa rozvaľoval v mäkkých vankúšoch, dokonale priehľadná. Naráťal som jeden, dva portály a potom sme boli preč z Korza a stúpali sme vysoko nad modré polia pod žltou oblohou. Na kopcoch obklopených makovými lánmi a bronzovými jazerami sa krčili luxusné domy. Vektorová Renesancia? V tej chvíli to pre mňa bola príliš ťažká hádanka, radšej som si oprel hlavu o bublinu a rozhodol sa, že si na chvíľku odpočiniem. Na kreslenie portrétu lady Philomelovej som musel byť čerstvý... ha-ha.

Pod nami ubiehala krajina.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD kráča cez piesočnú búrku za Brawne Lamiou a otcom Hoytom k Nefritovej hrobke. Lamii klamal – jeho nočné videnie a senzory pracujú spoľahlivo aj napriek elektrickým výbojom všade naokolo. Usúdil, že najväčšiu šancu nájsť Rapíra má, keď bude tých dvoch sledovať. Spomenul si, ako na Hebrone lovili horské levy – na miesto priviazali kozu a čakali.

Údaje zo sensorov, ktoré rozmiestnil okolo tábora, mu blikajú na taktickom displeji a šepkajú mu cez implantát. Nechať Weintrauba s dcérou, Martina Silenusa a konzula spať až na automatický poplach bez ochrany je premyslené riziko. Kassad má tak či tak vážne pochybnosti, či dokáže Rapíra zastaviť. Všetci sú uviazané kozy a čakajú na lovca. Plukovník je odhodlaný, že ešte pred smrťou nájde ženu – prízrak menom Moneta.

Vietor neprestajne silnel a teraz okolo neho sviští, znižuje viditeľnosť na nulu a naráža mu do vystuženého brnenia. Duny žiaria statickou elektrinou, a keď naťahuje krok, aby nestratil z dohľadu Lamiinu tepelnú stopu, okolo číziem a nôh mu praskajú miniatúrne blesky. Zo ženinho otvoreného komlogu tečie dostatok informácií, ale Hoytove uzavreté kanály iba prezrádzajú, že žije a pohybuje sa.

Kassad prechádza popod vztýčené krídlo Sfingy, cíti nad sebou neviditeľnú ťarchu, ktorá tam visí ako päta obrovskej čižmy. Potom zamieri

do údolia, kde v infračervenom spektre vidí Nefritovú hrobku ako chladný obrys bez stopy tepla. Hoyt práve vstupuje do polkruhového otvoru, Lamia je dvadsať metrov za ním. Nič iné sa v údolí nehýbe. Senzory z tábora za Kassadovým chrbtom, zakryté nocou a búrkou, ho informujú, že Sol a dieťa spia, konzul bdie, no nehybne leží, a inak nie je v okolí stanov nič podozrivé.

Vypne bezpečnostnú poistku na zbrani a rýchlo napreduje, jeho dlhé nohy robia rôzne kroky. V tej chvíli by dal čokoľvek za prístup k prieskumnému satelitu s kompletnými taktickými kanálmi namiesto toho, aby sa riadil čiastočným obrazom rozdrobenej situácie. Pokrčí plecami a pokračuje v prenasledovaní.

BRAWNE LAMIA TAKMER nezvládne posledných pätnásť metrov k Nefritovej hrobke. Vietor už prekonal silu víchrice a sáče ju, takže dva razy len-len že nespadne hlavou do piesku. Blýska sa, oblohu rozčesávajú kľukaté ohnivé čiary a osvetľujú žiariacu hrobku pred ňou. Dvakrát skúša volať Hoytovi, Kassadovi a ostatným, je si istá, že v tomto počasí nemôže v tábore nikto spať, ale z komlogu a implantátov počuje iba statický šum a široké pásmo vysielu neznámych. Po druhom páde si Lamia kľakne a pozrie sa pred seba. Odkedy zazrela postavu, ktorá kráčala ku vchodu, po Hoytovi niet ani stopy.

Zovrie otcovu automatickú pištoľ, postaví sa a dovoľí vetru, aby ju potlačil na posledných metroch cesty. Zastane pred polkruhovým vchodom.

Či je to búrkou a elektrickými výbojmi, alebo niečím iným, Nefritová hrobka žiari prenikavou žltou zeleňou, ktorá farbí duny a dodáva mŕtvolojný odtieň koži na jej rukách a zápästí. Lamia sa naposledy pokúsi s niekým spojiť cez komlog a vstúpi do hrobky.

OTEC LENAR HOYT, príslušník tisícvesto rokov starej Spoločnosti Ježišovej, obyvateľ Nového Vatikánu na Paceme a oddaný služobník Jeho Svätosti pápeža Urbana XVI., vykrikuje obscénosti.

Stratil sa a sužuje ho strašná bolesť. Široké miestnosti blízko vchodu Nefritovej hrobky sa zúžili a chodba sa toľkokrát zatočila, že kňaz za-

blúdil v katakombách a potáca sa medzi zelenkavo svietiacimi stenami v labyrinte, ktorý si nepamätá z prieskumu v ten deň ani z máp, ktoré si nezobral. Bolesť, čo ho sprevádza roky, odkedy mu Bikurejci implantovali dva krucifixy – jeho vlastný a otca Durého –, ho s novou intenzitou privádza k šialenstvu.

Chodba sa opäť zužuje. Lenar Hoyt kričí, už si to ani neuvedomuje, nevníma slová, ktoré mu vychádzajú z úst a ktoré od detstva nevyslovil. Chce byť slobodný. Zbaviť sa bolesti. Vymaniť sa spod farchy DNA otca Durého a jeho osobnosti... *duše*... ktorú nosí v parazitovi v tvare kríža na chrbte. A spod strašnej kliatby vlastného odporného vzkriesenia v krucifixe na hrudi.

No napriek kriku vie, že na takú bolesť ho neodsúdili dnes už mŕtvi Bikurejci – stratený kmeň kolonistov, ktorých toľkokrát vzkriesili ich vlastné krucifixy, že sa z nich stali idioti, obyčajné nádoby pre DNA a parazity... Aj oni boli kňazi... Rapírovi kňazi.

Otec Hoyt zo Spoločnosti Ježišovej si priniesol flaštičku svätej vody požehnanej jeho svätosťou, eucharistiu vysvätenú počas veľkej omše a kópiu prastarého rituálu exorcizmu jeho cirkvi. To všetko je teraz zabudnuté, uzavreté v plexisklovej bubline vo vrecku jeho plášťa.

Zakopne, narazí do steny a opäť vrieska. Bolesť je neopísateľná, nezmiernila ju ani plná ampulka ultramorfia, ktorú si pichol pred pätnástimi minútami. Otec Hoyt kričí, driape si oblečenie, strhne ťažký plášť, čiernu tuniku s kolárikom, nohavice, košeľu aj spodnú bielizeň a napokon stojí v žiarivých chodbách Nefritovej hrobky nahý, trasie sa od bolesti a od zimy a do tmy vykrikuje nadávky.

Opäť zakopne, nájde otvor a vstúpi do miestnosti, ktorá je väčšia ako hociktorá z tých, čo videli cez deň. Holé, priesvitné steny sa po oboch stranách prázdneho priestoru dvíhajú do výšky tridsať metrov. Hoyt spadne na všetky štyri, pozrie dolu a vidí, že zem takmer úplne spriehľadnela. Hľadá do zvislej šachty pod tenkou membránou dlážky, ktorá klesá k plameňom v najmenej kilometrovej hĺbke. Miestnosť zalieva oranžovočervené pulzujúce svetlo vzdialeného ohňa.

Hoyt sa prevráti na bok a smeje sa. Ak to má byť vidina pekla určenej špeciálne jemu, minula sa účinkom. Jeho peklo je hmatateľné: bolesť, ktorá sa v ňom pohybuje, akoby mu cez cievy a črevá ťahali ostnatý

drôt. Peklo je aj spomienka na hladujúce deti v slumoch na Armaghaste a úsmevy politikov, ktorí posielajú chlapcov zomierať v koloniálnych vojnách. Peklo je myšlienka na cirkev zomierajúcu za jeho života, za Durého života, keď poslední veriaci, hŕstka starých mužov a žien, zaplnia v obrovských katedrálach na Paceme iba zopár lavíc. Peklo je pokrytectvo pri celebrowaní rannej omše, keď mu nad srdcom odporne pulzuje zlovestný, teplý krucifix.

Pocíti závan horúceho vzduchu a sleduje, ako sa časť dlážky odsunie a otvorí šachtu pod ním. Miestnosť vyplní zápach síry. Hoyta klišé rozosmeje, no smiech sa vzápätí mení na vzlyky. Kľáči a zakrvavenými nechťami škriabe po krucifixoch na hrudi a na chrbte. Zdá sa, že podliatiny v tvare kríža v červenom svetle žiaria. Kňaz počuje blčanie plameňov v hĺbke.

„Hoyt!“

So vzlykmi sa obráti k žene – Lamii – vo dverách. Pozerá sa zaňho a dvíha starožitnú pištoľ. Oči má široko roztvorené.

Otec Hoyt za chrbtom cíti teplo a počuje burácanie vzdialenej pece, no teraz sa k nemu pridá aj škriabanie kovu o kameň. Kroky. S prstami zatáťmi do kríža na hrudi sa obráti, dlážka mu rozkrvaví kolená.

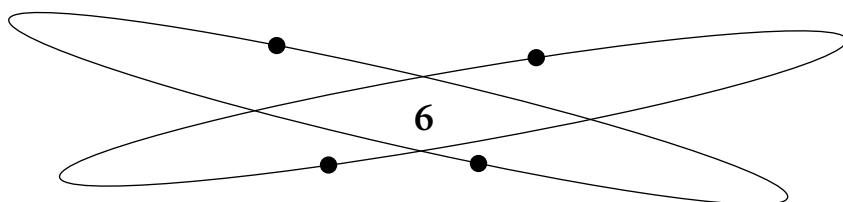
Najskôr vidí tieň: desať metrov ostrých uhlov, trňov, čepelí... nohy ako oceľové rúry s ružicou šablovitých ostrí na kolenách a členkoch. Potom cez pulzovanie žeravého svetla a čierny tieň zbadá oči. Stovky plôšok... tisíce... červeno žiaria ako laser, ktorý preniká cez dva rubíny nad golierom z oceľových trňov a ortuľovou hruďou, ktorá odráža oheň a tiene...

Brawne Lamia vystrelí z otcovej pištole. Ozvena výstrelov znie v hukote plameňov vzdialene a tlmene.

Otec Lenar Hoyt sa k nej prudko zvrtné a zdvihne ruku. „Nie, nestrieľajte!“ vrieska. „Splní mi želanie! Musím...“

Rapír, ktorý stál päť metrov od neho, je odrazu tam, na dosah ruky od Hoyta. Lamia prestane strieľať. Hoyt zdvihne hlavu, na chrómovom pancieri stehna sfarbeného plameňmi vidí vlastný odraz. V Rapírových očiach však vidí čosi iné a v tej chvíli... je preč. Rapír zmizol. Hoyt pomaly zdvihne ruku, takmer zmätene si siahne na hrdlo a chvíľu sa díva na červenú kaskádu, ktorá mu steká po ruke, hrudi, krucifixe, po bruchu...

Obráti sa k dverám, kde Lamia v šoku a hrôze stále vyvaľuje oči, no teraz už nie na Rapíra, ale naňho – otca Lenara Hoyta zo Spoločenstva Ježišovho –, a v tej chvíli si uvedomí, že bolesť je preč. Otvorí ústa, aby prehovoril, no vyjde z nich iba viac červenej – krvavý gejzír. Hoyt opäť skloní hlavu, prvý raz si všimne, že je nahý, a vidí krv, ktorá mu kvapká z brady a hrude, tečie a vylieva sa na odrazu tmavú dlážku, akoby niekto prevrátil vedro červenej farby. A potom už nevidí nič, iba sa tvárou zrúti na dlážku a padá, padá do strašnej hĺbky.

TELO DIANY PHILOMELOVEJ bolo najdokonalejšie, aké dokázala kozmetická veda a zručnosť ARN-istov vytvoriť. Po zobudení som niekoľko minút ležal v posteli a obdivoval ho: bola ku mne obrátená chrbtom a klasická krivka trupu, pásu a bokov mi ponúkala krajšiu a pôsobivejšiu geometriu než čokoľvek z Euklidových objavov. V spodnej časti chrbta mala dve jamky, tesne nad dychberúcim, rozširujúcim sa mliečnobielym pozadím, mäkké uhly sa prelínali a pokračovali do takých zmyselných a pevných stehien, ku ktorým sa nedokázala priblížiť ani jedna časť mužskej anatómie.

Lady Diana spala alebo tak aspoň vyzerala. Kusy nášho oblečenia sa povalovali roztrúsené na širokom zelenom koberci. Cez široké okná sa do izby vlievalo sýte svetlo s nádychom červenofialovej a modrej farby a za nimi boli viditeľné sivé a zlatožlté vrcholky stromov. Na oblečení, okolo neho aj pod ním boli rozhádzané hárky papiera. Naklonil som sa doľava a jeden som zdvihol. Uvidel som nemotornú skicu prs a stehien, narýchlo prekreslenú ruku a tvár bez črt. Kresliť v opitosti podľa živého modelu, keď vás navyše zvädza, nie je recept na kvalitné umenie.

Zastonal som, prevalil sa na chrbát a študoval špirálové ozdoby na strope tri metre nad sebou. Keby vedľa mňa ležala Fanny, nikdy by som nechcel vstať. Vyklízol som spod prikrývok, našiel svoj komlog, zisťoval som, že na Tau Ceti Centre je skoré ráno – štrnásť hodín po mojom

stretnutí s výkonnou riaditeľkou – a po špičkách som odišiel do kúpeľne pohľadať tabletku proti opici.

Lady Diana mala v lekárnike pestrý výber liečiv. Okrem zvyčajného aspirínu a endorfínov som videl stimy, tranky, tuby so Zábleskom minulosti, orgazmické krémy, konektorové tinktúry, kanabisové inhalátory, nezdravé tabakové cigarety a desiatky menej známych drog. Našiel som pohár, nasilu som preglgol dva Poflámy a nevoľnosť aj bolesti hlavy čoskoro pominuli.

Keď som sa vrátil, lady Diana sedela stále nahá na posteli. Chcel som sa na ňu usmiať, no vtom som pri východných dverách uvidel dvoch mužov. Ani jeden nebol jej manžel, hoci obaja boli rovnako veľkí, bez krku, s pästami ako kladivá a so zarastenými bradami v štýle, ktorý Hermund Philomel priviedol k dokonalosti.

Nepochybujem, že v dlhej ľudskej histórii by sa našiel aspoň jeden muž, ktorý dokázal stáť nahý a prekvapený pred dvoma oblečenými a potenciálne nepriateľskými mužmi – rivalmi – a nekrčiť sa od hanby, nepodľahnúť nutkaniu zakryť si genitálie a necítiť sa dokonale zraniteľný a v nevýhode. Ja som taký muž nebol.

Predklonil som sa, chytil sa za rozkrok, zaspätkoval som ku kúpeľni a vyhrkol: „Čo... kto...?“ Pohľadom som hľadal pomoc u Diany Philomelovej, no videl som iba úsmev zodpovedajúci krutosti, ktorú som jej zahliadol v očiach pri prvom stretnutí.

„Chyťte ho. Rýchlo!“ rozkázala im moja bývalá milenka.

Skočil som do kúpeľne a načiahol sa k vypínaču na zatváranie clony dverí, keď ma bližší muž schmatol, strhol do spálne a sotil k partnerovi. Obaja pochádzali z Lususu alebo z planéty s podobne vysokou gravitáciou, alebo dodržiavali výlučne steroidovú diétu doplnenú Samsonovými bunkami, pretože si ma pohadzovali bez najmenej námahy. Ich veľkosť nebola podstatná. S výnimkou krátkej kariéry školského bitkára som mal v živote – v spomienkach na svoj život – veľmi málo násilných stretnutí a ešte menej takých, z ktorých by som vyšiel víťazne. Stačil jediný pohľad na mužov, ktorí sa zabávali na môj účet, a vedel som, že sú to typy, o akých iba čítate, ale neveríte, že môžu byť skutoční. Typy, ktoré lámu kosti, drvia nosy a triešťa jabĺčka s menšími výčtkami svedomia, aké pociťujem pri zahodení poškodeného pera.

Diana opäť zasyčala: „Rýchlo!“

Prehľadával som infosféru, domovú pamäť, linku Dianinho komlogu, krehké spojenie goríl s informačným vesmírom... a hoci som už vedel, kde som – vo vidieckom sídle Philomelovcov, šesťsto kilometrov od hlavného mesta Pirre v poľnohospodárskej oblasti terraformovanej Menšej renesancie – a kto sú tí dvaja – Debin Farms a Hemmit Gorma, bezpečnostní strážcovia odborov čističov plesní na Nebeskej bráne –, nemal som potuchy, prečo na mne jeden sedí a zatláča mi koleno do krížovej chrbtice, kým druhý mi pätou rozdrvil komlog a natiahol mi na ruku osmotický rukáv.

Počul som zasyčanie a uvoľnil som sa.

„Kto ste?“

„Joseph Severn.“

„Je to vaše pravé meno?“

„Nie.“ Cítil som účinok séra pravdy a vedel som, že zmiasť ho môžem iba únikom do infosféry alebo rovno celý do Jadra. To by však znamenalo ponechať telo napospas človeka, ktorý mi kládol otázky. Zostal som v ňom. Druhý hlas som spoznal aj so zatvorenými očami.

„Kto ste?“ spýtala sa Diana Philomelová.

Vzdychol som. Úprimne odpovedať na túto otázku nebolo ľahké. „John Keats,“ povedal som napokon. Ticho mi napovedalo, že meno im nič nehovorí. *Prečo by malo?* Kedysi som predpovedal, že to meno bude „napísané na vode“. Napriek tomu, že som sa nemohol hýbať ani otvoriť oči, prehľadávať infosféru a sledovať ich prístupové vektory mi nerobil ťažkosti. Meno básnika patrilo medzi osemsto iných Johnov Keatsov na verejne dostupnom zozname a niekto, kto bol deväťsto rokov po smrti, ich zjavne veľmi nezaujímal.

„Pre koho pracujete?“ vyzvedal hlas Hermunda Philomela. Neviem, prečo ma to mierne zaskočilo.

„Pre nikoho.“

Tón hlasov sa mierne zmenil, keď sa rozprávali medzi sebou. „Môže vzdorovať séru?“

„Nikto sa mu neubráni,“ namietla Diana. „Môžu po ňom zomrieť, ale nemôžu mu vzdorovať.“

„Tak čo sa deje?“ chcel vedieť Hermund. „Prečo by Gladstoneová v predvečer vojny priviedla do Rady nejakú nulu?“

„Počuje vás,“ upozornila ho jedna z goríl.

„To je fuk,“ odsekla Diana. „Výsluch aj tak neprežije.“ Opäť sa obrátila ku mne. „Prečo vás výkonná riaditeľka pozvala do Rady... John?“

„Nie som si tým istý. Asi ju zaujímali pútnici.“

„Akí pútnici, John?“

„Tí, ktorí idú za Rapirom.“

Niektó zavrčal. „Ticho!“ zahriakla ho Diana a opýtala sa ma: „Myslíte pútnikov na Hyperione, John?“

„Áno.“

„Sú v tejto chvíli na púti?“

„Áno.“

„A prečo sa Gladstoneová pýta vás, John?“

„Snívajú sa mi.“

Ktosi znechutene odrkol. Hermund vyhlásil: „Je šibnutý. Ani pod sérom pravdy nevie, kto je, a teraz toto. Skončíme to a...“

„Buď ticho!“ okrikla ho Diana. „Gladstoneová nie je pomätená. Nezabúdaj, že ho pozvala. John, čo znamená, že sa vám snívajú?“

„Snívam dojmy prvej Keatsovej extrahovanej osobnosti.“ Hlas som mal vláčny, akoby som rozprával zo spánku. „Keď mu zavraždili telo, implantoval sa do jedného z pútnikov a teraz blúdi v jeho mikrosfére. Všetko, čo vníma, sa mne z nejakého dôvodu sníva. A on možno sníva o tom, čo robím ja. Ťažko povedať.“

„Nezmysly,“ zahundral Hermund.

„Nie, nie,“ protestovala lady Diana priškrteným, takmer šokovaným hlasom. „John, ste kybrid?“

„Áno.“

„Och, Kristus a Alah!“ zvolala.

„Čo je kybrid?“ spýtala sa gorila. Muž mal vysoký, skoro ženský hlas.

Na chvíľu zavládlo ticho, potom Diana odpovedala: „Idiot. Kybridy boli diaľkovo riadené ľudské telá vytvorené Jadrom. Niekoľkí boli aj v zbore poradcov, ale v minulom storočí ich zakázali.“

„Niečo ako androidi?“ spýtal sa druhý násilník.

„Ticho!“ zahriakol ho Hermund.

„Nie,“ odvetila Diana. „Kybridy boli geneticky dokonalé, ich DNA siahala až do obdobia Starej Zeme. Stačila jedna kosť alebo kúsok vlasu. John, počujete ma? John?“

„Áno.“

„Keď ste kybrid, viete, kto bol vzorom pre vašu osobnosť?“

„John Keats.“

Počul som, ako sa zhlboka nadýchla. „Kto je... kto bol John Keats?“

„Básnik.“

„Kedy žil?“

„Od roku 1795 do 1821,“ odpovedal som.

„Podľa akého číslovania, John?“

„Stará Zem. Po Kristovi. Pred Hidžrou. V modernej ére...“ Do reči mi skočil rozrušený Hermund: „John, máte... ste v tejto chvíli v spojení s TechnoJadrom?“

„Áno.“

„Môžete s nimi komunikovať napriek séru pravdy?“

„Áno.“

„Kurva,“ zahrešila gorila vysokým hlasom.

„Musíme odtiaľto zmiznúť,“ vyštekol Hermund.

„O minútu,“ povedala Diana. „Musíme vedieť...“

„Môžeme ho zobrať so sebou?“ napadlo surovcovi s hlbokým hlasom.

„Idiot,“ zavrčal Hermund. „Kým je nažive a v spojení s infosférou a Jadrom... doriti, v Jadre vlastne žije, má tam uloženú myseľ... môže varovať Gladstoneovú, bezpečnosť, SILY... kohokoľvek!“

„Ticho!“ vyštekla lady Diana. „Zabijeme ho, len čo s ním budem hotová. Ešte mám zopár otázok, John.“

„Počúvam.“

„Prečo potrebuje Gladstoneová vedieť, čo sa deje s pútnikmi? Má to niečo spoločné s vojnou s Vydedencami?“

„Nie som si istý.“

„Kurva,“ zašepkal Hermund. „Poďme.“

„Mlč. John, odkiaľ ste?“

„Posledných desať mesiacov som žil na Vyhliadke.“

„A predtým?“

„Na Zemi.“

„Na ktorej?“ súril ma Hermund. „Na Novej Zemi? Na Zemi Dva? V meste Zem? Ktorá to bola?“

„Na Zemi,“ zopakoval som. Vzápätí som sa rozpamätal. „Na Starej Zemi.“

„Stará Zem?“ zavyl surovec. „Skurvená robota. Padám odtiaľto.“

Zasyčal laser, zvuk, ako keď sa na panvici smaží slanina. Do nosa mi udrelo niečo sladšie ako slanina a zadunel náraz. Diana Philomelová sa spýtala: „John, hovoríte o živote predlohy vašej osobnosti na Starej Zemi?“

„Nie.“

„Vy... váš kybrid bol na Starej Zemi?“

„Áno. Zobudil som sa tam po smrti. V tej istej izbe na Španielskom námestí, v ktorej som zomrel. Severn tam nebol, ale doktor Clark a ostatní áno...“

„Hovorím, že je šibnutý,“ povedal Hermund. „Stará Zem zanikla pred vyše štyristo rokmi. Ibaže by kybridy žili tak dlho...“

„Nie,“ vyštekla lady Diana. „Buď ticho a nechaj ma to dokončiť. John, prečo vás Jadro... priviedlo späť?“

„Nie som si tým istý.“

„Súvisí to s občianskou vojnou, ktorú medzi sebou vedú umelé inteligencie?“

„Možno. Pravdepodobne.“ Kládla mi zaujímavé otázky.

„Ktorá skupina vás vytvorila? Koneční, Stabilní alebo Nestabilní?“

„Neviem.“

Počul som podráždený vzdych. „John, oznámili ste niekomu, kde ste alebo čo sa s vami deje?“

„Nie,“ priznal som. Veľmi dlho jej trvalo, kým sa k tej otázke dostala, čo nesvedčilo o jej mimoriadnej inteligencii.

Aj Hermund vydýchol. „Skvelé. Poďme do čerta, kým...“

Diana ho nepočúvala. „John, viete, prečo Gladstoneová zosnovala vojnu s Vydedencami?“

„Nie. Presnejšie povedané, mohla na to mať viacero dôvodov. S najväčšou pravdepodobnosťou ju chce použiť na vyjednávanie s Jadrom.“

„Prečo?“

„Niektoré časti vedúcej ROM Jadra sa boja Hyperionu. Planéta je jediná neznáma premenná v galaxii, kde všetky ostatné premenné presne vyčíslili.“

„Kto sa bojí, John? Koneční, Stabilní či Nestabilní? Ktorá skupina UI-čok sa bojí Hyperionu?“

„Všetky tri,“ odvetil som.

„Do riti,“ sykol Hermund. „Počúvajte... John. Majú s tým niečo spoločné Hrobky času a Rapír?“

„Áno, majú s tým veľa spoločného.“

„Ako?“ spýtala sa Diana.

„Neviem. Nikto to nevie.“

Ktosi ma silno, surovo udrel do hrude. „Chcete povedať, že vyjebaný poradný zbor Jadra nepredpovedal výsledok tejto vojny?“ zavrčal Hermund. „Mám veriť, že Gladstoneová a Senát vyhlásili vojnu bez pravdepodobnostnej predpovede?“

„Nie. Predpovedali ju pred niekoľkými storočiami.“

Diana Philomelová vydala zvuk ako malé dieťa pri pohľade na veľkú kopu sladkostí. „Čo predpovedali, John? Povedzte nám všetko.“

V ústach som mal sucho. Sérum pravdy ma zbavilo slín. „Jadro predvídalo vojnu,“ zachripel som. „Identitu pútnikov na púti za Rapírom. Zradu konzula Hegemónie spustením zariadenia, ktoré otvorí – otvorilo – Hrobky času. Rozpútanie Rapírovho besnenia. Výsledok vojny a besnenia...“

„Ako sa to skončí, John?“ zašepkala žena, s ktorou som sa pred niekoľkými hodinami miloval.

„Zánikom Hegemónie. Zničením SvetoSiete.“ Chcel som si obliznúť pery, ale aj jazyk som mal suchý. „Koniec ľudskej rasy.“

„Kristus a Alah,“ hlesla lady Diana. „Je nejaká nádej, že predpoveď je chybná?“

„Nie. Iba ak vo vplyve Hyperionu na výsledok. Ostatné premenné sú jednoznačné.“

„Zabi ho!“ zvrieskol Hermund Philomel. „Zabi TO, nech môžeme vypadnúť a informovať Harbritovú a ostatných.“

„Dobre,“ ustúpila lady Diana, no vzápätí vybuchla: „Laserom nie, ty idiot! Vpichneme mu smrtiacu dávku alkoholu, ako sme plánovali. Podrž osmotický rukáv, kým pripevním infúziu.“

Cítil som tlak na pravej ruke. Vzápätí sa rozľahli výbuchy, otrasy a krik. Do nosa mi vošiel dym a ionizovaný vzduch. Nejaká žena vykrikla.

„Zložte mu ten rukáv,“ prikázal Leigh Hunt. Videl som, ako tam stojí, stále v konzervatívnom sivom obleku, obklopený komandami výkonnej bezpečnosti v plnej výzbroji a maskovacích polyméroch. Vojak dvakrát

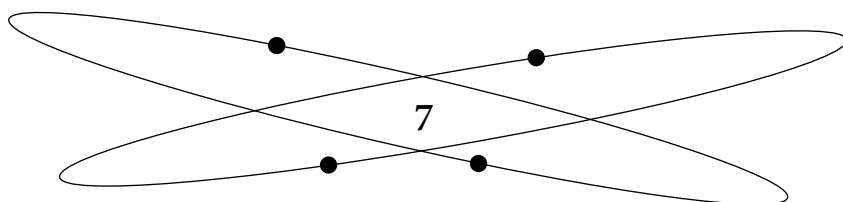
vyšší ako Hunt prikývol, prehodil si cez plece pekelný bič a ponáhlal sa splniť rozkaz.

Na jednom z taktických kanálov, ktorý som už nejaký čas monitoroval, som videl vlastný obraz. Bol som nahý, rozťahnutý na posteli, na ruke som mal natiahnutý osmotický rukáv a na hrudi čerstvú modrinu. Diana Philomelová, jej manžel a jeden z násilníkov ležali v bezvedomí na zemi medzi troskami a črepinami rozbitého skla. Druhá gorila ležala napoly vo dverách, horná časť mužovho tela mala farbu a štruktúru dobre prepečeného stejku.

„Ste v poriadku, pán Severn?“ Leigh Hunt mi nadvihol hlavu a na nos a ústa mi nasadil kyslíkovú masku tenkú ako membrána.

„Hrrmmmggh,“ vyrazil som zo seba. „Riadku.“ Vyplával som na hladinu vlastných zmyslov ako potápač, ktorý sa príliš rýchlo vynorí z hĺbky. Bolela ma hlava. Rebrá som mal ako vo zveráku. Oči mi zatiaľ celkom neslúžili, ale cez taktický kanál som videl, ako Leigh Hunt mierne mykol tenkými perami. Vedel som, že takto vyzerá jeho úsmev.

„Pomôžeme vám s obliekaním,“ oznámil mi. „Na spiatočnom lete si dáte kávu. Potom sa vrátite do Vládneho domu, pán Severn. Meškáte na stretnutie s výkonnou riaditeľkou.“

VESMÍRNE BITKY vo filmoch a holoseriáloch ma odjakživa nudili, ale sledovať ju naživo bolo do istej miery fascinujúce – niečo ako pozeráť sa na živé zábery z hromadnej havárie. Ibaže reálne kulisy boli aj v porovnaní so stredne nákladnými holodramami už niekoľko storočí oveľa menej pôsobivé. A pri skutočnej bitke vo vesmíre na človeka napriek množstvu uvoľnenej energie doliehal najmä pocit, že ľudská flotila, bojové lode, krížniky a člny sú v porovnaní s veľkosťou vesmíru strašne malé.

Aspoň na mňa to tak pôsobilo, keď som s Gladstoneovou a jej vojenskými pritakávačmi sedel v Taktickom informačnom centre, alebo takzvanom generálnom štábe, a díval sa, ako sa steny menia na dvadsaťmetrové diery do nekonečna. Zo štyroch obrovských holorámov sa na nás valili nepredstaviteľne hlboké obrazy a z reproduktorov hučali holokomové prenosy: rádiokomunikácia medzi stíhačmi, guľometná paľba rozkazov na veliteľských kanáloch, správy, ktoré si lode vymieňali v širokom pásme, laserové kanály, šifrované holokomy a množstvo kriku, revu, zvolaní a nadávok, typických zvukov vojny, ktoré boli staršie než ktorékoľvek médium s výnimkou vzduchu a ľudského hlasu.

Bola to dramatizácia absolútneho chaosu, ukážková definícia zmätku, nekoordinovaný tanec smutného násillia. Bola to vojna.

GLADSTONEOVÁ S HRÁSTKOU SVOJICH ĽUDÍ sedela uprostred hluku a svetiel, miestnosť sa ako obdĺžnik so sivým kobercom vznášala uprostred hviezd a explózií, polovicu severnej holosteny vyplňala lazuritová žiara oblúka Hyperionu a cez všetky kanály prúdil do všetkých uší krík zomierajúcich mužov a žien. Bol som jeden z mála Gladstoneovej ľudí, ktorí mali privilégium a nešťastie byť prítomní.

Výkonná riaditeľka sa otočila na stoličke s vysokým operadlom, spojenými prstami si zatukala po dolnej pere a obrátila sa k vojenskej skupine. „Čo si o tom myslíte?“

Siedmi muži ovešaní medailami sa pozreli jeden na druhého a šiesti z nich potom upreli pohľady na generála Morpurga. Medzi zubami prevaľoval nezapálenú cigaru. „Nevyzerá to dobre,“ odvetil. „Držíme ich ďaleko od tamsportéra, naša obrana sa činí, ale prenikli príliš hlboko do sústavy.“

„Admirál?“ Gladstoneová mierne naklonila hlavu k vysokému, chudému mužovi v čiernej uniforme vesmírnych SÍL.

Admirál Singh si pohladil nakrátko zastrihnutú briadku. „Generál Morpurgo má pravdu. Operácia sa nevyvíja podľa plánu.“ Kývol k štvrtej stene, na ktorej boli na statickom zábere planetárnej sústavy Hyperionu nasvietené diagramy – najmä elipsoidy, ovály a oblúky. Niektoré oblúky sa mi pred očami zväčšovali. Jasné modré línie označovali dráhy plavidiel Hegemónie. Červené krivky boli Vydedenci. Červených bolo oveľa viac ako modrých.

„Obe útočné lode operačnej jednotky 42 nasadili do bojov,“ pokračoval admirál Singh. „*Tieň Olympu* zničili s celou posádkou a *Stanicu Nepetún* vážne poškodili, ale v sprievode piatich kozmických faklí sa vracia do cislunárnych dokov.“

Výkonná riaditeľka Gladstoneová pomaly prikývla, dolnou perou sa oprela o striešku zo spojených prstov. „Koľko ľudí bolo na palube *Tieňa Olympu*, admirál?“

Singhove hnedé oči boli rovnako veľké ako riaditeľkine, no neprezrádzali rovnako hlboký smútok. Niekoľko sekúnd sa na ňu uprene díval. „Štyritisícdevsto,“ odpovedal. „Nepočítam do toho šesťstočlennú vysunutú pechotnú jednotku. Časť z nich vysadili na hyperionskej tamsportérovej stanici, preto nemáme presnú informáciu, koľkí zostali na lodi.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pád Hyperionu***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.